

МІТЛА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛИСТОПАД • 2008 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 9/48 •

ВІЯВ ВЕЛИКОЇ ЛЮБОВІ І ВЕЛИКОГО ПОЧУТТЯ ЄДНОСТІ

2-3 стор.

Осторога Блаженішого: Самозванці – проти Церкви

Освячено Соціальний центр на Новому Знесінні

Робоча група працює над написанням Історії Берестейської Унії

4-5 стор.

Брат Папи Римського Венедикта XVI про невідомі деталі життя Понтифіка

Мандри Інтернетом до Каїру. Там де жив християнський святий

6-7 стор.

Церква і політика. Квартет самозванців

Туринська плащаниця. Таємницю розгадано.

Адольф Гітлер підписував контракт з дияволом

8-9 стор.

Щоб серця єдналися в любові. Християнський клуб знайомств

Постаті, які відійшли у вічність.

10-12 стор.

Про почитання святих

Історія парохій Львівщини. Гринів

Хвилина на призадуму

1 листопада 2008 року минуло 64 роки з дня смерті великого сина української землі Митрополита Андрія Шептицького. Вже стало доброю традицією для багатьох людей у цей день звершувати прощу до його родинного села Прилбичі, що на Яворівщині.

Цьогорічна проща вразила присутніх своїм миром і радістю. Велика кількість прочан з довколишніх сіл та зі Львова у цей день змогли відкрити для себе щось нове в особі Митрополита Андрія завдяки чудовій проповіді Преосвященного Владика Гліба Лончини, який очолив величаву Божественну Літургію у новозбудованому храмі-музеї. У своїй проповіді Владика Гліб зауважив: "Молитва – це найперше вияв великої любові і великого почуття єдності". І цю єдність у цей день можна було легко відчутти у молитві довкола світлої пам'яті Митрополита Андрія. Разом з Владикою Глібом мешканцями с. Прилбичі, на цій Літургії у молитві єдналося близько

вісімдесяти священників з усіх куточків Львівської Архиепархії разом зі своїми вірними.

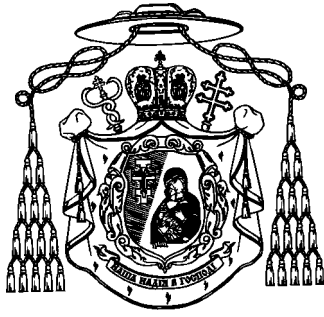
Одне з найперших прохань, з яким звертались до Господа у молитві, – це мир і любов серед усіх людей. Найкращим свідоцтвом того, що пам'ять про Митрополита є у наших серцях, – це вчитися жити так, як жив він. А він свідчив: "Ніколи не було в мене ненависти до тих, які мене ненавиділи. Не було в мене ніколи злоби супроти тих, які кривдили моїх вірних і мене самого. Я їм все прощав, і прощаю я їм щиросердно. Проповідував я все тільки любов до ближнього, любов до всіх, навіть до ворогів". Запалюємось і всі ми любов'ю один до одного, щоб світ ставав щоразу кращим.

о. Андрій СТАДНИЦЬКИЙ
Адміністратор храму
Собору Пресвятої Богородиці
с. Прилбичі

Фото: Михайла ГУЦУЛЯКА

офіційно

ОСТОРОГА

ВСЕСВІТЛИШИМ, ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОТЦЯМ-ДУШПАСТИРЯМ, ПРЕПОДОБНИМ ЧЛЕНАМ ЧЕРНЕЧИХ ЧИНІВ І ЗГРОМАДЖЕНЬ, ДОРОГИМ У ХРИСТІ БРАТАМ І СЕСТРАМ – ВІРНИМ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Мир вам у Господі і благословення!

Дорогі у Христі!

Вже довший час чотири священики – Ілля Догнал, Методій Шпіржік, Маркіян Гітюк і Р. Обергаузер – масово розсилають листи духовенству і мирянам в Україні й поза її межами, в яких, нібито бажаючи допомогти Церкві, ширять замішання та неспокій. Вони присвоїли собі владу судити всіх, не вагаючись, навіть виклинати церковних провідників. Ми не знаємо, яка насправді остаточна мета їхньої поведінки, але немає найменшого сумніву, що вона – шкідлива і нищівна. Тому бажаємо остерегти вірних Української Греко-Католицької Церкви перед такою пропагандою зневіри та непослуху церковним законам, можливими плодами якої можуть стати розколи та руїна духовного життя вірних, що цілком суперечить Божій природі Церкви...

Церква, оскільки вона складається також із грішних людей, завжди потребує очищення і оновлення, але не засобами, які суперечать євангельській науці.

Уперта поведінка цих чотирьох осіб призвела до того, що Церква ствердила, спираючись на церковний закон, офіційне виключення їх зі свого членства, наклавши на них кару великої екскомуніки. На підставі вироків компетентних церковних судів вони перестали бути членами Католицької Церкви і не сміють виконувати ані священничого, ані вчительського, ані будь-якого іншого церковного уряду. Члени Церкви не повинні з ними в будь-який спосіб спілкуватися, тобто брати участь в їхніх нелегальних священнодійствах чи інших заходах. Неспокій та зневіра, яку вони сіють серед християн своїми листами, свідчать, що їхні наміри не є від Бога.

Закликаємо вірних нашої Церкви бути дуже чуйними і не дати себе звести облудними проповідями.

Рівно ж закликаємо усіх вірних нашої Церкви молитися, щоб та лженаука не затруювала чийсь душу.

Благаймо Господа, щоби Він утверджував у добрі, правді і любові те, що здорове, і лікував те, що потребує зцілення!

Благословення Господнє на вас!

† Любомир

Дано у Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, 29 вересня 2008 року Божого

Освячено соціальний центр «Милосердя» на Новому Знесінні

У свято Покрови Пресвятої Богородиці Правлячий Архiepей Львівської Архiepархії владика Ігор відвідав парафію Пресвятої Богородиці Володарки України (м. Львів, вул. Новознесеньська, 34). В рамках відвідин парафії Владика освятив ризу для чудотворної ікони Крестонопільської Божої Матері, яка відтепер перебуватиме у храмі Нового Знесіння.

Відтак владика Ігор освятив соціальний центр «Милосердя». На цю подію очікувала уся парафіяльна громада, адже завдяки їхній праці постав центр допомоги для найбільш потребуєчих. Парох храму о. Зіновій Хоркавий розповів, що ідея такого проекту зародилася вже давно, але через певні об'єктивні обставини не могла бути реалізована. Будівництво соціального центру відбувалося поступово. На початку була організована порада, де бажаючі мали нагоду безкоштовно користатися з послуг лікаря, психолога, юриста. «Завдяки добрій волі жертводавців ця благородна справа не припинилася, – продовжив о. Зіновій, – і цього року ми завершили наш проект соціального центру «Милосердя». Вже сьогодні ми маємо не лише медичний ка-

бінет, але й благодійну пральню, перукарню та їдальню».

Відтепер парафія Пресвятої Богородиці Володарки України стала потужним соціальним осередком, адже завдяки старанням місцевого пароха потребуєчі та найбільш упосліджені люди матимуть нагоду відчувати дієву християнську любов. Варто зауважити, що працівники центру є волонтерами, які за це не отримують жодних коштів. Така діяльність, зауважує о. Зіновій, згуртовує парафіяльну громаду, виховує почуття відповідальності за ближнього.

Святкування Дня прислугуючого у Львівській духовній семінарії Святого Духа

18 жовтня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулася Архiepейська Божественна Літургія, приурочена до Дня прислугуючого. Очолив святкову Літургію Високопреосвященніший владика Ігор (Возняк), Архiepіскоп Львівський. На Літургії були присутні хлопці у віці від 11 до 14 років із парафій Львова та околиць.

Ідея започаткування Дня прислугуючого у Львівській архiepархії виникла під час проведення Молодіжного собору, який відбувся у Києві 13-19 серпня 2007 року. Згідно з декретом владика Ігоря, датою щорічного проведення Дня прислугуючого визначено третю суботу жовтня.

У своїй проповіді, зверненій до присутніх хлопців з церковної прислуги, владика Ігор наголосив: «На вас лягає великий обов'язок, щоби ви належно поводитися у храмі. Закликаю вас, щоби ви часто приступали до святої Тайни Покаяння та перепрошували Господа за вчинені провини». Також Владика Ігор наголосив на потребі чистоти одягу в хлопців із церковної прислуги, порадив їм бути уважним під час Літургії, вчасно подавати кадило, свічку чи воду.

На закінчення Літургії владика Ігор уділив кожному хлопцеві з церковної прислуги своє архiepейське благословення.

Меморіальна таблиця Митрополиту Андрею Шептицькому

31 жовтня 2008 року Преосвященний Владика Гліб (Лончина) освятив художньо-меморіальну таблицю Митрополиту Андрею Шептицькому (м. Львів вул. Митрополита Андрея, 2), яка була встановлена з ініціативи Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих. На урочисте відкриття таблиці завітали Голова Львівської обласної Ради Мирослав Сенік, Львівський міський голова Андрій сародий, Голова Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, Народний депутат України 2-го скликання, Герой України Євген Пронюк, голова Львівської обласної організації всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка Ярослав Пітко, Голова Західноукраїнської Спілки промисловців і підприємців, Кавалер ордена, «За заслуги» III ступеня Володимир Кожан, Голова Львівського Крайового Братства ОУН-УПА Олесь Гуменюк.

«В різний спосіб ми вшановуємо великих людей, таких, як Андрей Шептицький – сказав Владика Гліб. — Найперше вшановуємо його нашими молитвами, нашими відвідинами його тлінних останків, які спочивають у крипті Собору св. Юра. Особливо вшановуємо пам'ять митрополита, коли читаємо його твори, беремо до серця його слова та здійснюємо це в особистому і родинному житті. Митрополит Андрей Шептицький великий насамперед тому, що любив Господа Бога, віддав Йому своє життя, усі свої зусилля».

У Львові презентували Недержавний пенсійний фонд «Покрова»

22 жовтня у конференційному залі Львівської архiepархії відбулася прес-конференція, на якій духовенству і вірним було представлено діяльність Недержавного пенсійного фонду (НПФ) «Покрова». Учасниками прес-конференції, які і розповіли про пенсійний фонд, були о. Василь Копичин, голова Наглядової ради НПФ «Покрова», п. Володимир Ульянов, голова Наглядової ради «Всеукраїнського адміністратора пенсійних фондів» і компанії з управління активами «Всесвіт», консультант проекту Світового банку «Запровадження пенсійної реформи в Україні», та п. Олег Зототухін, член ради фонду.

Як зауважив о. Василь Копичин, фонд прагне дати людям можливість повірити в себе і в те, що нормально жити усе ж можливо. А Володимир Ульянов, зокрема, зазначив: «Це – перший на пострадянському просторі недержавний пенсійний фонд, засновником якого виступила Церква. Вже на сьогодні ми маємо звернення до фонду з різних куточків України і не лише з неї. Нашим досвідом зацікавилися й інші держави, зокрема, Словенія, яка також прагне організувати недержавний пенсійний фонд під керівництвом Церкви».

Головною метою низки візитів по епархіях УГКЦ представників НПФ «Покрова» – інформувати вірних про діяльність фонду, а також вивчити можливості для створення консультативно-інформаційних пунктів (КІПів) та підбір кандидатів для роботи консультантами у цих

пунктах.

Для забезпечення якості роботи НПФ «Покрова» залучив для обслуговування лише професійні компанії з адміністрування і управління пенсійними активами, які спеціалізуються на одному виключному виді діяльності. Адміністратором НПФ «Покрова» виступає ТОВ «Всеукраїнський адміністратор пенсійних фондів» з виключним видом діяльності – адміністрування недержавних пенсійних фондів. Компанією з управління активами виступає ТОВ «Компанія з управління активами «Всесвіт». Банком-зберігачем у згаданому проекті виступає ВАТ «Державний ощадний банк України».

В Україні розпочався заключний етап Міжнародної акції «Незгасима свічка»

В Україні стартував заключний етап Міжнародної акції «Незгасима свічка». Урочисті заходи розпочалися в селі Іванків Бориспільського району на Київщині молебнем та запаленням від факела Незгасимої Свічки, який передавався як естафета 32 країнами світу на спомин Голодомору. До України свічку-факел привезла делегація на чолі з Надзвичайним та Повноважним послом України в Грузії Миколою Списом.

Як розповів під час церемонії запалення свічки М.Спис, міжнародна естафета в Грузії розпочалася з Тбілісі, звідки вогонь факела Незгасимої Свічки був переданий у Батумі, Поті та інші грузинські міста, де в рамках проведення акції проходили богослужіння, виставки, конференції, вечори пам'яті жертв Голодомору. За словами посла, «мета, яку ставили ініціатори та організатори «Незгасимої свічки», досягається в тому, що акція стала дуже важливою віхою у справі усвідомлення міжнародним співтовариством цього жахливого злочину». Крім цього, на думку М.Списа, усвідомлення злочинів Голодомору дасть змогу запобігти можливим посяганням у майбутньому на головні цінності людини – життя, права та свободу.

Міжнародна естафета «Незгасима свічка» проходить під гаслом «Україна пам'ятає – світ визнає» під егідою Світового Конгресу Українців та за підтримки МЗС України, Секретаріату Президента та Української всесвітньої координаційної ради. Завершиться акція 22 листопада в Києві – під час відкриття Меморіалу жертв Голодомору 1932-1933 років. Після цього Свічку буде передано до музею Голодомору, який відкриють у рамках Меморіалу біля стін Києво-Печерської Лаври, повідомляє кореспондент УКРІНФОРМУ.

Відпуст Покрови Пресвятої Богородиці і канонічна візитація у Гданській парафії

У неділю, 19 жовтня, у Гданську (Польща) в конкатедральній парафії Вроцлавсько-Гданської єпархії УГКЦ відбулися святкування храмового празника Покрови Пресвятої Богородиці. Напередодні ж була відслужена святкова Вечірня з Літєю.

Недільні торжества очолив єпископ Вроцлавсько-Гданський Володимир Р. Ющак, ЧСВВ. Після привітання достойного гостя від представників парафії почалась Архиєрейська Божественна Літургія. У

відпустовій проповіді владика Володимир вказав на особу Пресвятої Діви Марії, що огортає своїм Покровом всю Церкву, аби привести її і цілий світ до Спасителя нашого Ісуса Христа. Отож, і перед нашою Церквою та її вірними стоїть виклик і завдання – евангелізація (саме питання евангелізації було провідною темою цьогорічного Синоду Єпископів УГКЦ). В єпископській проповіді йшлося про те, що наша Церква у своїй діяльності та місії не може обмежуватись вирішенням лише

до своїх внутрішніх справ і проблем.

У другій частині парафіяльного свята відбулася єпископська канонічна візитація Гданської парафії, яка проходить щоп'ять років. Після святого почастунку Правлячий архиєрей зустрівся з вірними парафії в парафіяльному домі. Присутні вислухали звіт пароха про стан парафії, її функціонування, проблеми та надії парафіяльної спільноти на майбутнє. Для вірних була також нагода, щоб індивідуально поспілкуватися зі своїм архиєреєм.

IV зустріч робочої групи з написання історії Берестейської унії

18 вересня в Києві закінчилася організована Фондом «Pro Oriente» зустріч дослідників, які займаються написанням колективної монографії з історії Берестейської унії 1596 року. Протягом чотирьох днів члени робочої групи детально обговорювали проект першого і другого розділу видання. Ця частина книги охоплюватиме передісторію підписання Берестейської унії та хронологію подій 1595-1596 років.

Під час обговорення як до німецького тексту, так і до російського перекладу були внесені суттєві зміни й доповнення. Очікується, що робота над першими двома розділами книги буде завершена в 2009 році, а Фонд «Pro Oriente» опублікує їх остаточний німецький текст.

Крім того, на зустрічі заслухали й обговорили реферати поль-

ських професорів А.Міроновича (Б'ялисток) і Ф.Марека, тексти яких мають слугувати основою для написання наступної (третьої) частини дослідження. Ця частина монографії буде присвячена подіям першої половини XVII століття.

Робоча група прийняла рішення, що в 2009 році відбудеться декілька зустрічей членів редакційного комітету, на яких буде завершено узгодження перших двох розділів дослідження. Чергова зустріч усієї робочої групи у повному складі повинна відбутися в 2010 році. До того часу передбачається підготувати проект третього розділу монографії.

Увечері 17 вересня учасників зустрічі прийняв посол Австрії в Україні М. Вукетіч, який високо оцінив наукові ініціативи Фонду «Pro Oriente».

Кількома рядками...

СВЯТКУВАННЯ 100-ЛІТТЯ ХРАМУ

У С. ДОВГОМОСТИСЬКА МОСТИСЬКОГО Р-НУ 19 жовтня єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії Преосвященний владика Ярослав (Приріз) очолив ювілейні святкування з нагоди 100-ліття храму у с. Довгомостиська, що на Мостищині. Владика привітав вірних з ювілеєм їхнього храму, а також подякував за збереження дару віри. Варто зауважити, що у часи підпілля с. Довгомостиська славилось тим, що тут часто приїжджали греко-католицькі священники і служили святі Літургії.

На святкуваннях ювілею були присутні декан та отці Судовишнянського деканату, а також о. Микола Пишкович, який служив на цій парафії упродовж 1979-89 рр. Наприкінці урочистостей настоятель храму о. Михайло Чамарник склав подяку владіці Ярославу за його пастирський візит.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК НА ПАРАФІЇ СВ. МУЧЕНИКІВ СЕРГІЯ І ВАХХА У РИМІ

19 жовтня греко-католицька парафія Сергія і Вакха у Римі відсвяткувала храмовий празник. Святкування розпочалися недільною Утреною. Архиєрейську святую Літургію очолив митрополит Вінніпезький Лаврентій (Гуцуляк) у співслужінні Преосвященного владика Діонізія (Ляховича) і при чисельному зібранні духовенства.

Серед чисельної кількості парафіян та гостей були присутні представники посольства України при Святому Престолі, а також генеральна настоятелька сестер-служебниць с. Дженес Соллок та сестри згромадження святої Анни. У проповіді владика Діонізія передав вітання присутнім від Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира. Проповідник, рівно ж, відзначив вагомий історичний внесок, яку виконував цей храм для української діаспори в часі, коли УГКЦ перебувала у підпіллі, а сьогодні з Божого провидіння служить новій українській еміграції.

Після Божественної Літургії відбулося мирування та святкове Водосвяття. Опісля парафіяни та гості були запрошені до святкової трапези. Завершилися святкування концертною програмою.

РЕКОЛЕКЦІЯ В СИБІРУ

Минулого тижня редемптористська спільнота у Сибірі вітала дорогого гостя в особі єпископа-помічника Київської архієпархії Богдана (Дзюраха). Владика Богдан відгукнувся на запрошення ординарія для греко-католиків Росії владика Йосифа Верта, Ті і приїхав до Сибіру, аби провести кількадемінь рекOLEKЦІЇ для священників східного обряду.

У переддень рекOLEKЦІЇ владика Богдан відвідав співбратів у м. Прокоп'євську, де мав нагоду ближче пізнати радощі і труднощі служіння в Сибірі, поспілкуватися з парафіянами, які спеціально для цього зібралися, та спільно помолитися. Також владика відвідав спільноту сестер св. Йосифа, які разом з отцями-редемптористами служать у Прокоп'євську, та сусідню парафію в м. Новокузнецьк, де минулого року була освячена перша греко-католицька церква в Росії.

РекOLEKЦІЇ проходили в Новосибірську, у монастирі Товариства Ісусового. Протягом трьох днів владика Богдан разом зі священниками розважав над другим посланням апостола Павла до Тимотея.

ЗАСІДАННЯ ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКОГО БОГОСЛОВСЬКОГО НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА

27 жовтня у конференційному залі управління Коломийсько-Чернівецької єпархії відбулося засідання територіального осередку Українського богословського наукового товариства. Під керівництвом заступника голови УБНТ та головного редактора журналу «Богослов'я» о. д-ра Андрія Дикого були обговорені питання, які стосуються напрямних ділянок праці товариства. Отець д-р Андрій представив учасникам засідання доповідь на тему «Харитативна діяльність Митрополита Андрея Шептицького», в якій висвітлив проблеми цього роду служіння Церкви в історичному аспекті, зробив акцент на Енцикліці «Deus caritas est». Також обговорювали питання святкування 85-річчя заснування УБНТ, яке буде відбуватися 15-16 грудня у Львові.

Учасникам було запропоновано внести зміни і доповнення до статуту Українського богословського наукового товариства, оскільки статут, який діє на сьогоднішні, є прийнятий тимчасово.

ПРОФЕСІЙНА ПРОЩА ДО ЗАРВАНИЦЬ

25 жовтня в духовному християнському центрі України у Зарваниці відбулась перша професійна проща працівників контрольно-ревізійного управління в Тернопільській області. До вічноживого джерела Божої благодаті з Києва приїхало понад 30 осіб з Головного контрольно-ревізійного управління України разом із заступником голови КРУ Євгеном Жуком.

У програму прощі входили Божественна Літургія, яку очолив синкел Тернопільсько-Зборівської єпархії о. доктор Дмитро Квич, водосвяття, спільна молитва на хресній дорозі, поклоніння Пресвятій Богородиці перед Чудотворною Зарваницькою іконою.

Після Божественної Літургії, як знак Божого благословення, о. д-р Дмитро вручив начальнику КРУ в Тернопільській області Ігорю Романківу хоругву з іконою Покрови Пресвятої Богородиці та професійними відзнаками КРУ.

Прес-служба Львівської архієпархії

Шановна редакціє!

Хочу висловити через вашу газету подяку керівництву Стрийської єпархії УГКЦ за благодійність та надання гуманітарної допомоги.

Я – уродженка с. Малі Липиці Миколаївського району, зараз проживаю у Львові. Під час липневої повені я перебувала у своїй мамі Рой Анастасії Іванівни. У нашому селі залишилися п'ятеро стареньких людей віком 70-80 років. Повінь наробила багато біди, мешканці залишилися без сподіваного урожаю. Тому продукти, які привезли о. Василь Подобівський із с. Гірського та п. Лідія Ковальська із благодійного фонду «Карітас», дуже знадобляться. Дай Боже здоров'я їх спожиткувати.

Тому від імені мешканців с. Малі Липиці та особисто від себе хочу подякувати всім, хто брав участь у цій благодійній акції. Зокрема, велика подяка належить владіці Тарасу Сеньківу. Бажаємо Вам здоров'я, усяких гараздів. Нехай горе обминає Ваші оселі, а Матір Божа опікується над Вами!

З повагою, Ганна Пасічник (м. Львів)

КОНФЕРЕНЦІЯ КАТОЛИЦЬКИХ КАПЕЛАНІВ

20-24 жовтня в Еркнері (Німеччина) проходила 53-я загальна конференція католицьких капеланів. На цю конференцію були запрошені капелани з різних країн світу. Були там, зокрема, представники Польщі, Словаччини, Хорватії, Франції, Іспанії, Сполучених Штатів Америки та України. Україну та Греко-Католицьку Церкву представляли керівник відділу Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України Преосвященний владика Михайл (Колтун) та його помічник о. Любомир Яворський. Гості прибули на запрошення Ординарјату Німеччини в особі Військового єпископа Вальтера Мікси, який в особливий спосіб подякував Владіці Михайлу (Колтуну) за присутність на тій конференції. Отець Любомир Яворський висвітлює сучасний стан військового капеланства та шляхи його розвитку в Україні. Владика Михайл подякував організаторам конференції за можливість поділитися досвідом в рамках організації військово-капеланської служби, а також наголосив на важливості миру, який нам дає сам Господь.

НОВИНИ ЗГРОМАДЖЕННЯ «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

25 жовтня відбувся візит керівника Відділу церковних комісій та уповноваженого для монастирських справ Патріаршої курії Української Греко-Католицької Церкви владика Гліба (Лончини) до чернечих домів «Воплоченого Слова» в Івано-Франківській єпархії.

Розпочався візит відвіданням дому сестер у Бурштині, де на даний час перебуває спільнота сестер, серед яких – Провінційна настоятелька с. Марія Сліз Фаріна. Відтак владика відправив Божественну Літургію в каплиці чоловічого монастиря. По завершенні Літургії владика Гліб відвідав Містечко милосердя св. Миколая – будинок, яким опікуються п'ять сестер і в якому проживає близько 50 осіб, серед яких – покинута дитина, напівсирота, дівчата-матері та старші неповносправні.

У ВЕРХНІЙ СТИНАВІ ОСВЯТИЛИ ХРАМ, ЩО СТАВ ЗНАКОМ ПРИМИРЕННЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ З ПРАВОСЛАВНИМИ

Відтепер греко-католицька громада с. Верхня Стинава Львівської області молитиметься в храмі після кількарічних молитов під відкритим небом. Освячення храму 26 жовтня стало свідченням готовності до порозуміння із православними УАПЦ, які не впускали греко-католиків до їхнього ж храму.

Міжконфесійний конфлікт у Верхній Стинаві розпочався у 1990 році, з моменту виходу УГКЦ з підпілля. Православна громада не погодилася, щоби спільно з греко-католиками погодити графік почергових богослужінь. Відтак, за рахунок більшої кількості православних вірних, саме вони молилися в храмі, який, згідно з історичними документами, був збудований греко-католиками. Цими днями освячений храм став знаком примирення греко-католиків з православними.

В ІТАЛІЇ ВІДБУВСЯ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНГРЕС З ПРОБЛЕМ ІМІГРАЦІЇ

27-29 жовтня в Італії проходив національний конгрес з проблем імміграції, організований католицькою фундацією «Мігрантес». Цього року для Світового дня мігрантів та біженців Святіший Отець у своєму слові окреслив тему: «Святий Павло – мігрант, Апостол народів».

На цьому високому зібранні зазначувалось, що Церква в Італії, та й у цілому світі, пропонує живу структуру, яка заангажована між іммігрантами. Не достатньо говорити лише про транскультуральність, про спільноту в спільноті, а слід фундаментально дбати, щоб Церква була для всіх нас, що є іммігрантами на землі, однаковою Матір'ю і Учителем, значачи доповідати.

З українського боку делегатами на конгресі були о. Олександр Салуцко, пасторальний координатор для українців у Італії, о. Порфирій Підручний, ЧСВВ, о. Адріан Цькуй, о. Андрій Жибурський, п. Іван Стефурак, п. Марія Говгера.

«СВРОКАРАВАН УВКР 2008» ВІДВІДАВ БРЮССЕЛЬСЬКИЙ МОНАСТІР ОТЦІВ-РЕДЕМПТОРИСТІВ

Делегація Української Всесвітньої Координаційної Ради – «Сврокараван УВКР 2008» (далі УВКР), яка 18-21 жовтня перебувала у Бельгії, 18 жовтня відвідала брюссельський монастир отців-редемптористів та виставку Никифора Епіфанія Дровняка «Між небом і лемківським краєм», яка в ньому експонується від 31 травня. Високі гості були ознайомлені ерм. Олегом Зимаком, ЧНІ з короткою історією Чину Найсвятішого Избавителя та працюю бельгійських редемптористів в Україні, які 95 років тому на запрошення Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького приїхали на душпастирську працю в Україну. Під час відкритого конструктивного діалогу представники української діаспори відзначили, зокрема, особливу та консолідуючу роль Церкви в житті українців Бельгії. Учасники засідання обговорили практичну сторону ініціатив українських організацій Бельгії.

ОСВЯЧЕНО ХРЕСТ ЄДНАННЯ

19 жовтня в с. Вербоівці Городенківського деканату відбулася велична подія – освячен-

(Продовження на 5 стор.)

Католицька Церква поповнилась новими святими

Днями Папа Венедикт XVI причислив до лику святих черниць з Індії, Швейцарії та Екватору. Канонізований був також один італійський священик. Під час урочистої церемонії в соборі святого Петра в Римі понтифік засудив випадки насильства проти християн в Індії, Іраку та інших країнах.

Черниця Альфонса з католицького ордену Сестер Непорочного Зачаття стала першою представницею Індії, зведеною у сан святих. Вона померла в 1946 році у віці 35 років. Проявлені нею терпіння, силу і наполегливість на тлі важких страждань, пережитих нею в житті, Папа назвав «героїчними чеснотами». Як наголошується в поширеній інформації, бажання Альфонси служити Церкві було настільки великим,

що в юності вона обпалила собі ноги, аби не бути виданою заміж. Дівчина стала черницею і присвятила залишок свого недового життя служінню Церкві та людям. Серед чудес, які сестра Альфонса явила після своєї смерті, – зцілення хворого десятирічного індійського хлопчика.

Дотепер єдиним індійським святим був священик XVI століття Гонсало Гарсія, зарахований до лику святих у XIX столітті.

До заслуг іншого нового святого – священика Гаєтано Ерріко з Неаполя, який жив у XIX столітті, належить заснування ним місіонерського ордену.

Швейцарська черниця Марія Бернарда Бютлер зведена в сан святих за свою працю в Екваторі та Колумбії. Вона – перша швейцарська свята Нового часу. Нею була заснована Конгрегація францисканських сестер-місіонерок Пресвятої Марії Помічниці.

Нарциса де Хесус Мартільо Моран, яка жила в XIX столітті і також проголошена Папою святою, не належала до жодного ордену, але самовіддано допомагала бідним і хворим в Екваторі, за що до сих пір вшановується віруючими цієї країни.

Ватикан зможе жити за рахунок сонячної енергії

Нещодавно на даху зали папських аудієнцій у Ватикані були встановлені сонячні батареї, призначені для перетворення сонячного світла в електроенергію. Інженери повідомляють, що батареї, встановлені на даху в сонячному Римі, вироблятимуть достатньо електрики для освітлення приміщення, обігріву та роботи кондиціонерів. Згадана зала використовується для щотижневих папських аудієнцій в зимовий період,

а в інші пори року – під час поганої погоди.

Відомо, що Папа Венедикт XVI приділяє особливу увагу проблемам довкілля, за що навіть отримав прізвисько «зелений Папа». Так, виступаючи перед паломниками у своїй літній резиденції в Кастельгандольфо неподалік Риму, він закликав туристів усього світу бережливіше ставитися до природи та місцевих пам'яток.

Брат Папи Римського розкрив невідомі деталі життя Венедикта XVI

В інтерв'ю оглядачеві італійської газети «Il Giornale» Андреа Торнієллі старший брат Папи Венедикта XVI, священик і музикант Георг Ратцінгер розповів декілька невідомих подробиць про дитинство і юність майбутнього понтифіка.

«Брат був енергійним, але не гіперактивним дитям, – згадує клірик баварського Регенсбурга монсеньйор Георг Ратцінгер. – Він завжди був радісним. З раннього віку він проявляв велику любов до тварин, кольорів і природи в цілому. Може, саме тому йому завжди дарували на Різдво домашніх вихованців. Турбота про природу і про живих істот була його яскравою рисою».

За словами Георга Ратцінгера, сім'я була «дуже згуртована». Батько був комісаром поліції, родом з родини потомствених фермерів з Нижньої Баварії; мати – родом з родини ремісників, до весілля працювала кухарем. «Коли була можливість, ми, будучи дітьми, щодня прагнули ходити на Месу».

Батько сімейства вважав нацизм «катастрофою і великим ворогом не лише Католицької Церкви, але й усіх релігій та людського життя загалом». За словами монсеньйора Ратцінгера, їх із братом змусили вступити в Гітлерюгенд: «Усім дітям шкільного віку було наказано записатися в молодіжні групи. Оскільки це було обов'язковим, нас зареєстрували в загальному потоці. У нас не було свободи вибору, і відмова призвела б до серйозних наслідків». Проте Йозеф «не відвідував зборів», і це «спричиняло матеріальні збитки для сім'ї, оскільки через це неможливо було отримати пільгове навчання».

Обидва брати прислуговували у храмі і своє покликання вони усвідомили досить рано: спочатку – Георг, а потім – і Йозеф. «Приймаючи у Тітмонінгу тайну миропомазання від кардинала Міхаеля Фаульхабера, Йозеф настільки був вражений, що заявив, що хоче стати кардиналом. Проте вже декілька днів по тому, спостерігаючи за маляром, який фарбував стіни нашого будинку, він заявив, що коли виросте, теж стане маляром».

Відзначивши, що обоє вони не були схильними до фізичної праці, Георг Ратцінгер згадує, що Друга світова війна стала важким випробуванням для сім'ї: «У нас був талон на місячну норму продуктів – цукор, вершкове та соняшникове масло і трохи м'яса». Прелат також

розповів і про службу в армії: «Мій брат був призваний майже відразу після мене. Наші завдання та ідеали були протилежні тим, що проповідував Гітлер, але це був наш громадянський обов'язок. Ми не знали, коли закінчиться війна».

Брати Ратцінгери були рукоположені у 1951 році. «Ми завжди вважали богослужіння центром нашої віри і нашої діяльності, адже це – особиста зустріч з Богом. Ми не можемо уявити собі і дня без Меси, без Літургії. Такий день був би для нас спустошеним, позбавленим головного».

Георг Ратцінгер сказав, що почувався «жальногідно», коли його брата обрали понтифіком: «Це означало, що нам потрібно було в значній мірі перебудувати наші взаємини, що нам уже не вдасться».

Але у будь-якому випадку, окрім людського вирішення кардиналів, це також – і Божья воля, і тому нам треба погодитися з нею». Священик уточнив, що коли новий понтифік подзвонив додому, то першою його привітала хатня робітниця пані Хайндль: «В цю хвилину через безперервне биття дзвонів неможливо було що-небудь почути», а тому саме вона підняла трубку і привітала його.

«Одного дня брат сказав мені: «Ім'я Венедикт непогано підійшло б для нового Папи Римського. Зараз він уже не пам'ятає цих слів, але я їх дуже добре запам'ятав», – розповів Георг Ратцінгер. А стосовно особистих якостей свого брата, він сказав: «Йозеф ніколи не був зухвалою людиною, ніколи навмисно не ображав. Він завжди глибоко поважав думку інших людей. А ЗМІ незрідка створюють помилкове уявлення про людей».

На завершення бесіди Георг Ратцінгер признався журналістові, що бути братом Папи Римського – незвичайний досвід, який «має певні наслідки»: «Коли я виходжу в місто, то завжди зустрічаю людей, які радісно вітають мене, називаючи мене «братом Папи». Особливо часто це роблять італійські туристи. Я ніколи не міг уявити собі, що опинюся в такому положенні. Взагалі для німця це приємна несподіванка – стати Папою, адже вже протягом століть не було такого прецеденту. Ми навіть подумати не могли про таку честь: це було вище за всі наші очікування».

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

Ватикан вступив в Інтерпол

Ватикан став повноправним учасником найбільшої міжнародної поліцейської організації – Інтерполу. Це рішення було прийняте на 77-й сесії Генеральної асамблеї Інтерполу, що відбулася в Санкт-Петербурзі. Ватикан був прийнятий до лав організації абсолютною більшістю голосів, ставши 187-им членом Інтерполу.

Міжнародна організація кримінальної поліції Інтерпол виводить свою офіційну історію з 1923 року. Головною метою її створення стала необхідність консолідації зусиль правоохоронних органів різних країн у боротьбі з найбільш небезпечними злочинами, що мають міжнародний характер. Штаб-квартира Інтерполу знаходиться у французькому місті Ліон.

Всі 186 країн-членів Організації об'єднано єдиною глобальною телекомунікаційною системою зв'язку, інформацією, що дозволяє здійснювати ціло-

добовий обмін, у тому числі між поліціями країн, які не мають дипломатичних відносин. Головна функція Інтерполу – забезпечення принципу невідворотності покарання, коли йдеться про злочини, що виходять за рамки однієї країни, тобто мають міжнародну складову. Тепер і спецслужби Ватикану зможуть взаємодіяти з найбільшою міжнародною поліцейською організацією.

Празник на парафії св. мучеників Сергія і Вахха у Римі

19 жовтня греко-католицька парафія Сергія і Вахха у Римі відсвяткувала храмовий празник. Святкування розпочалися недільною Утреною. Архиєрейську святу Літургію очолив митрополит Вінніпезький Лаврентій (Гуцуляк) у співслужінні Преосвященного владика Діонізія (Ляховича) і при чисельному зібранні духовенства.

Серед чисельної кількості парафіян та гостей були присутні представники посольства України при Святому Престолі, а також генеральна настоятелька сестер-служебниць с. Дженес Солюк та сестри згромадження святої Анни. У проповіді владика Діонізія передав вітання присутнім від Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира. Проповідник, рівно ж, відзначив вагомий історичну роль, яку виконував цей храм для української діаспори в часі, коли УГКЦ перебувала у підпіллі, а сьогодні з Божого провидіння служить новій українській еміграції.

Після Божественної Літургії відбулося мирування та святкове Водосвяття. Опісля парафіяни та гості були запрошені до святкової трапези. Завершилися святкування концертною програмою.

На місці трагедії в Каїрі жив шанований християнський святий

Неподалік того місця в Каїрі, де нещодавно на житловий квартал упала скеля, понад тисячу років тому жив християнський святий Самаан, особливо шанований єгиптянами-коптами, які в основному і населяють цей район. Колись, згідно з церковною легендою, цей коптський святий урятував тисячі християнських життів: він здійснив чудо, прибравши частину гори Мукаттам, яка піднімається над Каїром.

Однак 6 вересня цього року чуда не сталося: страшний каменепад, який зійшов зі схилів Мукаттама, обірвав життя майже 40 чоловік. Але переказ нагадав про себе.

У 60-х роках ХХ століття на цьому місці осіли сотні родин «заббалинів» – людей, котрі займаються очищенням міста від продуктів його життєдіяльності. «Сміттєвий промисел» традиційно віддано у Каїрі представникам коптської християнської спільноти. Зараз тут їх проживає вже понад 40 тисяч. Вигляд дітей та підлітків, які діловито порпаються у горах мотлоху, вибираючи й сортуючи придатні для вторинної переробки відходи, не милує ока. Під стать цим картина – і густий сморід, що висить над Маншіят-Насером. Однак іноземці приїжджають сюди зовсім не з мазохістських спонукань: переїхавши кризь володіння «заббалинів», попетлявши між купами сміття й отримавши уявлення про «чрево Каїру», ви зможете побачити казковий за красою комплекс християнських храмів. Святині влаштовані в печерах Мукаттама або вирубані прямо у скелях.

Уся обитель, до якої провадить ця «дорога співчуття», називається монастирем святого Самаана Шкіряника. Згідно з переданням, він жив у Х столітті, в часи засновника Каїру – освіченого фатимідського халіфа аль-муїзза. Майбутній святий був шевцем, але справжнім його покликанням була милостиня: він вставав до сходу сонця й розносив воду у шкіряному бурдюку хворим та стражденим. Одного разу свято віруючий Самаан виколов собі шевським шилом праве око, занадто буквально витлумачивши слова Ісуса, коли Спаситель говорив, що той, хто поглянув на чужу жінку і відчув прагнення до неї, мав би позбавитись ока задля порятунку своєї душі. Приблизно таке почуття пережив і побожний швець, який приміряв якось пошитий ним чобіток на витончену ніжку якоїсь городянки. Іншого виходу в нього, на його власну думку, не залишалось.

Однак подвиг Самаана полягав не в цьому. Наприкінці свого правління мусульманський халіф аль-муїзз, який полюбляв релігійні дебати, викликав тодішнього коптського патріарха-папу Авраама, а також юдея на ім'я Яків Ібн Кіліс, на чергову дискусію. Юдей, власне кажучи, виступив як провокатор. Він зацітував всесильному владіці те місце з Євангелія від Матея, де Ісус говорить своїм учням: «Якщо ви матимете віру величиною бодай з гірчичне зерно і скажете цій горі: «Перейди звідси туди», – то вона перейде, і нічого не буде неможливого для вас». Отож, хитрий Ібн Кіліс запитав Папу Авраама: чи можеш ти, мовляв, силою своєї віри пересунути гору Мукаттам? Аль-Муїзз підтримав юдея. На тім і порішили: халіф дав коптам три дні на здійснення цього чуда; у випадку ж невдачі християнство буде оголошено помилковою релігією, а коптам доведеться або загинути, або покинути Єгипет, або прийняти іслам. Християни зібралися біля підніжжя Мукаттама, і після гарячої молитви, вознесеної ними до Господа під керівництвом Самаана, пролунав страшний гуркіт – частина гори зникла. Таким чином копти були врятовані. Але безвісти зник і сам святий, і до цих пір існує коптська приказка: «Іди, як Самаан, і ніколи не повертайся».

Однак через тисячу років Самаан все-таки повернувся: у 1992 році в одній із церков Старого Каїру на глибині трьох метрів виявили глиняний склеп з останками святого Шкіряника. Незабаром після віднайдення мощей в одній із печер Мукаттама був закладений величезний собор у його честь. Печеру розширили, виїнявши понад півмільйона тонн каменю й побудувавши там амфітеатр на 20 тисяч місць. Храму такого розміру немає на усюму Близькому Сході. Зараз монастир святого Самаана об'єднує у собі сім сучасних церков та каплиць, розписаних працюючим у цьому місці вже кілька років польським художником на ім'я Маріо.

За апокаліптичним містом сміттярів, між високими скелями і синім каїрським небом, ширяє фігура Христа, що возноситься. Зовсім віддалік висічена у камені Свята родина, яка прямує до Єгипту. Удалині – ясла у Вифлемі, де народився на світ Син Чоловічий. Все це можна побачити в мусульманському Каїрі, де тисячу років тому копти були врятовані святим Самааном.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

ня пам'ятного хреста з нагоди 1020-річчя Хрищення Руси-України, який офірував на славу Божу священник УПЦ КП о. Мирослав Семенчук. Подія справді непересічна, адже була екуменічною.

Мальовниче село Вербівці Городенківського району відоме своєю духовністю та патріотизмом, є колискою п'ятих священників, які є активними духовними провідниками у Греко-католицькій (три священники) та у Православній (два священники) Церквах. І хоча вербівська громада – однастайні греко-католики, та вона радо приймає добре ставлення до себе своїх дітей. Тож щиро офіру отця Мирослава приймали владика УГКЦ Миколай (Сімкайло) та владика УПЦ КП Іван (Бойчук). Гарна осіння погода та велелюддя сприяли вдалому закінченню свята.

СТВОРЕНО АСОЦІАЦІЮ ЛІКАРІВ-КАТОЛІКІВ КИЄВА

19 жовтня у храмі св. Василя Великого в Києві з благословення владика Богдана (Дзюраха), єпископа-помічника Київської архієпархії, відбулося перше засідання Асоціації лікарів-католиків Києва. Створити Асоціацію лікарів-католиків було запропоновано 28 вересня 2008 року, на закінчення Хрестовоздвиженських реколекції «Агіотерапія».

Перша зустріч розпочалася із молебня до Пресвятої Богородиці. Після цього відбулося засідання асоціації. Про Львівську асоціацію лікарів-католиків учасникам зустрічі розповіли президент Львівської асоціації Іван Луць та духовник асоціації єромонах Корнилій (Яремак), ЧСВВ. Вони представили мету, напрямки діяльності та приклади співпраці Асоціації лікарів-католиків Львова з різними міжнародними організаціями у світі.

Наступна зустріч Асоціації лікарів-католиків Києва запланована на 23 листопада 2008 року. Відбудеться вона знову у храмі св. Василя Великого.

СВЯЩЕНИК УГКЦ ВЗЯВ УЧАСТЬ В МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У БРЮССЕЛІ

14 жовтня у Брюсселі відбулася міжнародна конференція на тему: «Christian values as the basis of a sustainable integration policy for adolescents with background in Europe», організована європейським офісом Фонду Конрада Аденауера (ФКА). На запрошення організаторів у цій конференції взяв також участь український священник ерм. Олег Зима, ЧНІ – член бельгійської єпископської комісії «Pro Migrantibus», член брюссельської Комісії католицько-мусульманського діалогу.

Учасники зібрання обмінялись думками щодо низки актуальних питань сьогодення: великої міграції людей, опрацювання механізмів процесів радше коректної інтеграції, аніж асиміляції, охорона від дискримінації за національною чи релігійною ознакою за посередництвом широкого діалогу у дусі відкритості й взаємоповаги; збереження ідентичності європейських країн та європростору й уникнення формацій нових суспільних систем чи своєрідних релігійних анклавів всередині ЄС; специфіка етнічних культур та особливості різноконфесійності тощо.

МОЛОДІЖНИЙ ХОР З СІМФЕРОПОЛЯ «ШКІЛЬНІ РОКИ» ВІДВІДАВ ІТАЛІЮ ТА ЗДОБУВ ПЕРШЕ МІСЦЕ

12 жовтня молодіжний хор «Шкільні роки» із Сімферополя взяв участь у міжнародному конкурсі хорів у місті Римі та здобув перше місце. А наступного дня колектив хору та супроводжуючі його особи відвідали місто Рим і завітали до комплексу Святої Софії. З гостями зустрівся пасторальний координатор для українців в Італії о. Олександр Сапунко. Отець Олександр розповів про історію храму св. Софії та її будівничого – світло пам'яті Патріарха Йосифа (Сліпого), а також про сучасний стан і життя четвертої хвилі еміграції в Італії, а також привітав молодь з перемогою на конкурсі. Молитвою подяки Господеві за подорож та перемогу у міжнародному конкурсі стали духовні твори, які виконали хористи в базиліці святої Софії. На завершення зустрічі гості одержали примірник християнського часопису українців в Італії «До Світла» та пам'ятні образки. Опісля на гостей очікувало частування.

Відтак гості мали змогу побачити визначні місця Риму, а ввечері виступили з духовною програмою у Папській колегії святого Йосафата.

РОЗПОЧАЛА ПРАЦЮВАТИ ВЕБ-СТОРІНКА НЕДЕРЖАВНОГО ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ «ПОКРОВА»

Цими днями завершено створення веб-сторінки Відкритого недержавного пенсійного фонду «Покрова», заснованого Керівним центром «Патріарша курія УГКЦ» в особі Блаженнішого Любомира. Її адреса: www.rokrova.in.ua. На сайті, крім матеріалів про недержавне пенсійне забезпечення загалом та НПФ «Покрова» зокрема, розміщено інформацію, необхідну для укладення пенсійного контракту, та саму форму цього контракту. Найближчим часом буде реалізовано можливість запиту виписки з індивідуального пенсійного рахунку он-лайн, а також можливість поставити будь-яке запитання про Фонд і про систему недержавного пенсійного забезпечення.

Іван ГЕЛЬ.
– «Україна молода»,
30 жовтня 2008 року

КВАРТЕТ САМОЗВАНЦІВ

В УГКЦ ДІЄ РОЗКОЛЬНИЦЬКА АГЕНТУРА МОСКВИ

Від часу розпаду імперії злі і відновлення української державності перманентне протистояння – економічне, інформаційне, політичне – Росії з Україною як колишньою колоніальною територією не припинялося ні на мить, а з приходом до влади Путіна його доктрина повернула Росію до збирання втрачених земель та утвердження світової гегемонії.

ПІСЛЯ ПІВСТОЛІТНІХ ВАЖКИХ ВИПРОБУВАНЬ...

Ця доктрина має три визначальні складові: одержавлене російське православ'я з благославляючим неприкритою державну агресію духовенством (приклад – Чечня); шовінізм, в основі якого – богообраність «русского народа» і право на «опікування», тобто окупацію інших народів; а також енергонесії як інструмент диктату. «Пришло время расширить нашу Святу Русскую Православную Веру по нитям «Газпрома» – таку мету поставили собі під час зустрічі й оприлюднили у спільному документі патріарх РПЦ і глава «Газпрому». Коментарі, як мовиться, зайві. З цього погляду новоутворені держави й особливо християнські – Україну, Білорусь, Грузію, Молдову – Москва розглядає не як суб'єкти міжнародного права, а як тимчасово втрачені внутрішні території Російської імперії. І, відповідно до цього, РПЦ вважає своєю невід'ємною канонічною територією Російської імперії. А отже, категорично не визнає помісних українських Церков.

Саме тому проти цих конфесій російські спецслужби організовують і проводять небезпечні розкольницькі акції. Під прикриттям боротьби «за чистоту обряду» агентура КГБ-ФСБ розколола УАПЦ. Ця ж агентура спільно з «п'ятою колоною», очолюваною Вітренко, Кауровим і компанією, здійснює перманентні провокації проти УПЦ КП та її глави – Патріарха Філарета.

Здавалося б, після півстолітніх важких випробувань, які виявили силу Церкви, і триумфального виходу УГКЦ із підпілля, а також діяльної участі її духовенства в розбудові Церкви, відродженні духовності та національної свідомості українців, УГКЦ виробила собі потужний імунітет, і підступні провокації російських спецслужб цілісності Церкви не загрожуватимуть. Навіть після того, як діаспорне духовенство, зайнявши ключові позиції в ієрархічних та освітніх структурах, суттєво знизило традиційну, іс-

торично сформовану й уже піднесену на висоту світочами Церкви й народу – Митрополитом Андреем та Патріархом Йосифом – суспільну, національну та просвітницьку заангажованість усього священства УГКЦ.

Не можна не визнати, що таке звуження діапазону діяльності й зосередженість прибулої частини духовенства винятково на справах церковних викликало певні протиріччя між вірними та духовенством, що діяли в ізоляції від світу Церкви, і крім діаспорним, сформованим уже після проведення у Вселенській Церкві реформ, які були ухвалені Другим Ватиканським Собором. Діяльну участь у цьому Соборі брав Патріарх Йосиф. Він голосував за оновлення Церкви та проведення реформ, радикальна реалізація яких викликала певні протиріччя. Однак це не стало причиною серйозного спротиву і, тим паче, опозиційного руху. Водночас стурбованість української інтелігенції викликали не новації в обряді, а виразний космополітизм, байдужість частини діаспорного кліру до національних і суспільних проблем з однієї сторони, і свідомо практика нав'язування рязано-суздальського «восточництва» в той час, коли українці мають власні тисячолітні традиції, – з другої.

І все ж, незважаючи на означені протиріччя, в УГКЦ домінували єдність і стабільність, нагромаджувався духовний потенціал через нові священства. Резиденцію Глави УГКЦ, хай із запізненням, перенесено до Києва. Цим Церква знову відновила свій всеукраїнський статус. Це вкрай обурило і налякало російських імпершовіністів та «п'яту колону» Москви у Києві. РПЦ та ФСБ організували провокаційні акції протесту – «хресні ходи», пікети «русских православных братств» і «обществ», які спільно з комуністами, «прогресивними» соціалістами, іншими українофобськими організаціями вимагали «видворення уніатів» із Києва: мовляв, УГКЦ – Церква «націоналістическая, бандеровская». Отож, українізація Києва та Сходу означала б кінець їхнім зазіханням на Україну. Саме тому московити будь-якою ціною намагаються втримати Україну у своїй орбіті. І саме тому Московія веде тотальну «холодну» війну з національними та духовними інституціями, у тому числі й із УГКЦ як Церквою національною, впливовою. Не зумівши знищити її заборонами і терором, Москва сьогодні намагається розколоти її зсередини. Саме з цією метою використовує внутрішню церковну фронду мізерної частки духовенства.

НЕМАЄ НИЧОГО ТАЄМНОГО, ЩО Б НЕ СТАЛО ЯВНИМ

Щоби підсилити поодинокі і слабі голоси фронтдерів в УГКЦ, несподівано, тобто без відома і

рекомендації Синоду єпископів, глави Церкви та благословення Папи Римського, з'явилися аж чотири (!) самозваних єпископи. Три з них – Ілля А.Догнал, Самуїл Р.Обергаузер і Методій Р.Шпіржік – громадяни Чехії, а Мар'ян В.Гітюк – громадянин України. Усі четверо приховують ім'я єпископа Г. (якщо він, звичайно, існує), від якого прийняли священства. Пояснюють це потребою суворої конспірації і таємничості, якої священники обіцяли дотримуватися в тоталітарну окупаційну добу. Однак тоді духовна особа зобов'язувалася не називати імені ні того, хто святив, ні кого святили. Вони ж про свою хіротонію голосять на весь світ усіма доступними їм засобами інформації, а ім'я святителя тримають у глибокій таємниці. В умовах легально діючої в демократичній державі Церкви це є не тільки незаконним, неканонічним, а й глибоко аморальним кроком.

Квартет самозванців має власний сайт в інтернеті, доволі потужну друкарню, поширює власні брошури, статті, звернен-

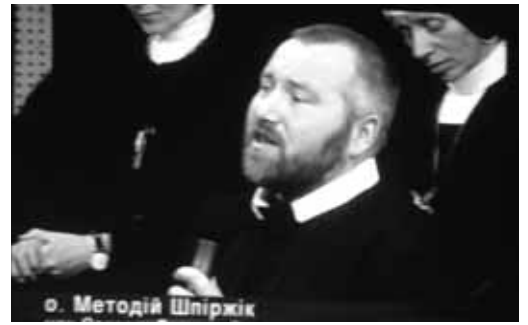
ня, листи тощо, надсилаючи їх священникам, у монастирі, громадським організаціям мирян, приватним особам. А це свідчить про великі фінансові можливості та багатих господарів; свої ж джерела фінансування вони також тримають у таємниці.

Щоправда, «немає нічого таємного, що б не стало явним». У Чеській Республіці парламент уже давно ухвалив «Закон про люстрацію», на підставі якого оприлюднено списки діючої в комуністичну добу агентури. Отож, на одному із сайтів фігурує Ілля Догнал як особа, що була тісно пов'язана з чехословацькими та російськими спецслужбами.

Чому троє іноземців, залучивши, очевидно, для прикриття ще одного місцевого монаха, створили групу, метою якої стало цькування та дискредитація провідних постатей, зокрема, Глави УГКЦ, та духовних інституцій Церкви? У своїх багатотиражних опусах вони по-блужнівськи глумляться над Главою Церкви – людиною, яка здобула всесвітнє визнання, яка вже давно є високим моральним авторитетом в Україні, у світі, у Вселенській Церкві. Намагаючись розколоти УГКЦ, вони зневажливо обзивають Блаженнішого Любомира

«нехристом», «схизматиком», сіють зневіру в душах греко-католиків і неповагу до Синоду єпископів як керівного органу Церкви.

Хіба не промовистим є факт, що квартет самозваних єпископів, про хіротонію яких не знає ні Синод єпископів, ні Глава УГКЦ, ні Папа Римський, зухвало, за принципом «лови злодія», звинувачує в неправомірних єпископських священствах владика Гузара, які він прийняв без відома Святейшого Отця. Проте облудно замовчують, що це була воля Патріарха Йосифа, який, проголосивши Патріарший статус УГКЦ, обрав собі найближчими помічниками в цьому святому й великому для Церкви чині отців Любомира Гузара та Івана Хому, висвятив їх таємно на єпископів, щоб опікувалися підпільною Церквою в Україні, а владика Любомира призначив ще й єпископом-коад'ютором з правом наслідства. На жаль, через

женнішого Любомира у «злочинній ідеї» – пошуках шляхів до наближення, а, з часом – об'єднання українських Церков у єдину Київську Церкву. І цю воістину християнську та шляхетну діяльність глави УГКЦ ніці духом і вірою оцінюють як намір знищити саму УГКЦ. І це в час, коли Папа Римський відвідує синагоги, мечеті, веде екуменічні перемовини з РПЦ (до якої, до речі, підгорецький квартет не приховує своєї симпатії), з Вселенським Православним Патріархом, з протестантськими Церквами. А в Україні ще не розпочато діалогу, ще лише виношується візія, а звинувачення в намірах «знищити» Церкву, якій Патріарх жертовно служить, уже висунуто. І ким?! Хто є ці люди, можна дізнатися вже з того, до якої аргументації вони вдаються у своїх «одкровеннях» і чого прагнуть досягнути. Кінцеву мету вони бачать у тому, щоби самим захопити владу. Вони не визнають Синоду єпископів керівним органом УГКЦ, вважаючи його формальним згромадженням послушних ставлеників Любомира Гузара.

Задля посилення власного впливу та створення враження, що громадськість «гаряче» підтримує самозванців, квартет організовує собі відгуки підтримки в інтернеті, подаючи, звичайно, свою розкольницьку діяльність як спасіння Церкви. І не гребують при цьому відвертою фабрикацією схвальних відгуків: мовляв, нас підтримує суспільство. Наприклад, як додаток до власних публікацій, квартет самозванців подає начебто переддруковані з інтернету відгуки схвалення їхньої діяльності аж чотирьох генералів УПА і УГВР. Таке посилення «на генералів» свідчить, що іноземці або цілком не знають історії української визвольної боротьби, або свідомо вдаються до брудних фальсифікацій, щоб переконати наївного читача у своїй «шляхетній» патріотичній місії. Адже УПА та УГВР як структури визвольної боротьби давно перестали існувати, усі члени УГВР або загинули в советських таборах, або померли в діаспорі ще кілька десятиліть тому.

Можна б іще аналізувати аналогічні «факти» із писань мнимих єпископів. Та на мій погляд, достатньо тут поданого, щоб переконатися, кого заслано в нашу Церкву, і чітко заявити провокаторам: чергова широкомасштабна операція російських спецслужб проти Української Церкви, а, отже, й проти Української держави – не пройде! Іноземну агентуру треба видворити з України.

Фото з монітора телевізора під час програми «Прямий текстом» на 12-му каналі Львівського телебачення зробив Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ

БРУДНІ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ ЯК ЗАСІБ БОРОТЬБИ ЗА ВЛАДУ

Не менш промовистим фактом у намаганнях поділити й розколоти українців є солідарність квартету з атеїстами-українофобами. Вони вважають галичан греко-католиків справжніми християнами, у той час як православних українців обзивають «схизматиками»! Виходячи із такого середньовічного розуміння ролі Церкви, вони звинувачують Бла-

Світова сенсація: Таємниці Туринської плащаниці розгадана

Висновки експертів ФСБ Росії, які першими довели автентичність плащаниці Турину, підтвердили її новітні дослідження в Оксфорді. Учені вперше зробили надточний цифровий знімок знаменитої плащаниці – наймістичнішої і найтаємничішої реліквії в історії людства.

Шмат льняної тканини християни називають «П'ятим Євангелієм» – адже на ньому, немов на фотографії, дивним чином відбилися обличчя і тіло Христа, відобразилася кожна з базальних ран Ісуса, кожна крапелька пролитої Ним для порятунку людства крові!

– Це послання, якому вже майже дві тисячі років, зримо засвідчує – все, що написано в Євангелії, – правда! – говорить директор Російського центру Туринської плащаниці фізик Александр Беляков. – Воно несе людям благу вість про Спасителя, про перемогу над смертю.

Що лише не витворяли войовничі атеїсти, намагаючись оголосити унікальну реліквію підробкою! Спочатку тупо твердили, що це, мовляв, усього лише малюнок художника. Експертиза цю версію спростувала: на тканині – справді дзеркальний відбиток тіла. З тріском лопнув і інший аргумент скептиків – нібито в тканину загортали вимазану фарбою людину. Однак на полотні не вохра, а кров. Вдалося навіть виявити її компоненти: гемоглобін, білірубін та альбумін. До речі, підвищений вміст білірубину свідчить про те, що людина померла у стані стресу, під тортурами. Встановили і групу крові – IV (AB). А за набором хромосом у лейкоцитах визначили і стать – чоловіча. Цифрові технології дозволили відтворити й обличчя Христа.

Але найвагоміший аргумент доказу автентичності плащаниці знайшли експерти Інституту криміналістики ФСБ Російської Федерації – вони встановили, що радіовуглецевий аналіз віку тканини, який зробили двадцять років тому в лабораторіях у Великобританії, США та Швейцарії, м'яко кажучи, був неточним. На думку доктора технічних наук Анатолія Фесенка, який очо-

лював дослідження, іноземні фахівці «омолодили» реліквію більш ніж на тисячу років, оскільки не врахували найважливішої обставини: у середньовіччі в соборі, де зберігалася плащаниця, сталася страшна пожежа, і на тканині осіли частинки сажі. Тому прилади зафіксували не вік самої тканини, а осілих на ній фрагментів сполук вуглецю.

Новітні дослідження в Оксфорді підтвердили, що експерти ФСБ мали рацію – плащаниця дійсно була виткана за часів життя Ісуса Христа.

На замовлення Ватикану вперше зроблено і найточніший знімок плащаниці з роздільністю у 12,8 мільярда пікселів. На ньому до найдрібніших деталей збережено силует тіла Спасителя і його лик. А найсучасніші технології дозволили детально вивчити найбільшу святиню.

Учені сфотографували тисячі фрагментів тканини, а потім із них, немов із частин пазла, на комп'ютері виклали знімок плащаниці. Під великим збільшенням видно навіть плями священної крові Ісуса.

– Ми з'єднали разом 1600 кадрів (кожен – розміром з кредитну картку) і створили величезний знімок. Він у 1300 разів більший, ніж фотографія, зроблена за допомогою цифрової камери з роздільністю в 10 мільйонів пікселів, – пояснює дослідник плащаниці Мауро Гавінеллі. – Завдяки новим технологіям можна розглянути кожен ниточку, геть усі деталі.

Погребальне простирадло, в яке було загорнуто тіло Христа,

розгортають перед віруючими украй рідко. Зберігається ж плащаниця у срібній скриньці в згорненому вигляді. За ціле минуле століття її виймали усього п'ять разів! Восстаннє вона виставлялася перед паломниками в Турині у 2000 році, а наступного разу це відбудеться, коли мине 25 років. Тепер же на збільшений у багато разів відбиток Спасителя, який дивним чином зберігся на льняному полотнищі, зможуть поглянути всі – цифрове фото учені планують розмістити в Інтернеті. Завдяки цьому кожна людина тепер зможе приєднатися до її вивчення. Для людства це буде приголомшливий день: люди своїми очима побачать відбиток тіла Ісуса Христа!

Туринську плащаницю почали вивчати рівно 120 років тому – і саме завдяки фотографії. Льняне полотно зняв тоді на фотопластину італійський адвокат Секондо Піа. Проявивши її, він поглянув на негатив і миттєво зрозумів, що об'єкт зафіксував те, чого не бачило око – відбиток тіла бородатої людини, у якої пробиті зап'ястя і ступні. І його обличчя – як на іконах Христа! Полотно «в ялиночку», виткане з середземноморського льону з домішкою єгипетської бавовни, зберегло на собі відбиток обгорнутого ним тіла – в повний зріст, спереду і ззаду. Ось опис, зроблений по знімку судмедекспертами:

«Волосся, що безладно розпласталось на сукні, невелика борода і вуса. Праве око закрите, ліве трохи привідкрите. Над лівою бровою – крапля крові. Носова кістка перебита від

удару з лівого боку. З лівого боку обличчя над вилицею розбите, є сліди набряку. Праворуч від рота – пляма від крові».

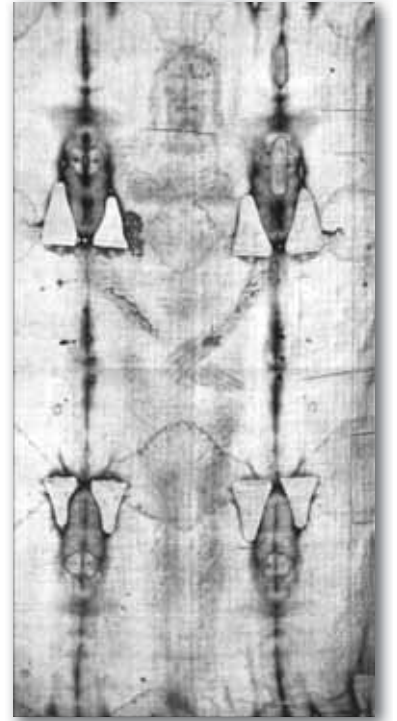
*****

Учені з Оксфордського університету в Великобританії знову намагаються встановити вік Туринської плащаниці – тепер уже враховуючи поправки російських криміналістів. Група під керівництвом професора Крістофера Рамсі вперше за останні 20 років проводить аналізи розпаду вуглеводню полотна. Мета досліджень – виправити скандальну помилку двадцятирічної давності про датування плащаниці. Тоді було заявлено, що приблизний вік цієї святині – сім-вісім століть, полотно виткане в період між 1260 і 1390 роками.

20 років тому в Цюріху, Арізоні та Оксфорді три незалежні групи одночасно проводили дослідження плащаниці за допомогою вуглеводневого аналізу і дійшли висновку, що вона – ровесниця Середньовіччя. Тоді оксфордський професор Едвард Гілл сказав так: «Хтось купив шматок льону, намалював на ньому контури тіла і дуже його потріпав». Цифри, представлені фахівцями, підштовхнули тоді кардинала Туріна Анастасіо Альберто Баллестеро сказати, що плащаниця і насправді може бути фальшивкою!

Цей сумнів пастиря обурило віруючих, вони відмовлялися вірити науці. Спростували ж тодішні поспішні заяви оксфордських дослідників у Росії, причому в найсерйозніших структурах – у ФСБ! «Плащаниця – оригінал, який відноситься до першого століття нашої ери, а не пізніша підробка» – такий висновок зробила група експертів під керівництвом тодішнього директора Інституту криміналістики ФСБ доктора технічних наук Анатолія Фесенка. «Причина погіршеності – природне полімерне покриття, яке утворилося на волокнах тканини після того, як у середні віки ченці очищали її рослинною олією. Це і спотворило покази аналізу» – прорахували фахівці.

Визнавши аргументи російського криміналіста А.Фесенка,

професор з Оксфорда Крістофер Рамсі заявив, що 20 років тому при аналізах справді могла статися помилка.

– Вік міг бути визначений невірно через забруднення, які нашарувалися на плащаниці, – сказав він. – До того ж, у 1988 році майже нічого не було відомо про вуглець-14, який сьогодні ми вже досить добре вивчили. Можливо, при цьому відкриється щось незвичайне, що допоможе розкрити таємницю наймістичнішої святині християнства.

Новітні дослідження в Оксфорді будуть зняті на відео для каналу ВВС. Режисер проекту доктор Рольф говорить, що досить зняти з плащаниці всього лише два відсотки забруднень, аби отримати справжні дані. Віруючі ж упевнені, що до кінця березня, коли оприлюднять результати досліджень, буде досконало точно доведено, що плащаниця – саме та сама тканина, в яку було загорнуто майже дві тисячі років тому тіло Спасителя!

*****

В Росії фотографія Туринської плащаниці зберігається з благословення патріарха Алексія II в Сретенському монастирі у Москві. Перед цим знімком віруючі моляться, як перед іконою.

Джерело: caim.vlasti.net

Знайдено договір Гітлера з дияволом

Знайдено договір Гітлера з дияволом

У Берліні знайдено договір, який Адольф Гітлер уклав із сатаною. Контракт датований 30 квітня 1932 року і підписаний кров'ю обома сторонами. Згідно з ним, диявол надає Гітлеру практично необмежену владу – за умови, що той використовуватиме її для зла. В обмін на це фюрер обіцяв віддати свою душу рівно через 13 років.

Документ вивчали чотири незалежні експерти і зійшлися на думці, що підпис Гітлера дійсно справжній, характерний для документів, підписаних ним у 30-40-і роки. Диявольський підпис теж збігається із тими, які стоять на інших подібних

договорах з владицею пекла. А таких документів історикам відомо чимало.

– Я упевнена, що документ справжній, – заявила доктор Грета Лайбер, яка вивчає різного роду угоди з нечистою силою. – Він допомагає розкрити загадку того, як Гітлерові вдалося стати правителем Німеччини. Судить самі: адже до 1932 року він був просто невдахою. Його вигнали з вищої школи, він двічі провалювався на іспитах в Академію мистецтв, навіть сидів у в'язниці. Всі, хто знав його в цей час, вважали його ні на що не придатним. Але з 1932 року його доля круто змінилася – він буквально «катапультивався» в крісло влади і в січні 1933

року вже правив Німеччиною. Здається, пояснити це можна лише союзом із сатаною. А 30 квітня 1945 року – рівно через 13 років – Адольф Гітлер, зненавджений усім людством, наклав на себе руки.

Контракт фюрера з сатаною було виявлено у старій скрині в руїнах згорілого будинку на околиці Берліна. Як він туди потрапив – незрозуміло. Зараз же документ знаходиться в міському історичному інституті. Текст дуже пошкоджений, але все-таки його можна прочитати.

– Саме так сатана і діє, – додає доктор Лайбер. – Вибирає невдачу, який потерпає від честолобства та жадоби

На фото: Гітлер і його коханка Єва Браун, з якою перед самогубством фюрер зареєстрував шлюб. (Берлін, квітень 1945 р.) світських задоволень, і обіцяє виконати його бажання. Як наслідок – безліч бід для тих, які оточують такого, і повна катастрофа для того, хто «купив-

Джерело: caim.vlasti.net

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

5) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 07.03.1977 р.н.; **ріст** – 176 см.; **вага** – 70 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, врівноважений; **захоплення, інтереси**: – спорт, музика; (11) – доброта, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер-економіст; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(050)-845-36-37.

6) група «Б»: ТАРАС. Українець, греко-католик, 08.09.1948 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сині; **волосся** – брнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чуйність, уважність, чесність; (11) – створення сім'ї; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдівець; **професія**: – пенсіонер; (18) – м. Дрогобич, Львів. обл.; **контактний телефон**: +380984132395; 8-(032)-442-95-86 (ввечері).

7) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 29.04.1972 р.н.; **ріст** – 169 см.; **вага** – 77 кг.; **очі** – сині; **волосся** – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; **захоплення, інтереси**: – спорт; (11) – взаємність, довіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки; **професія**: – інженер; (15) – матеріально незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-672-06-55.

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 72 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, прямолінійний; **захоплення, інтереси**: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; **професія**: – ТзОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; **ріст** – 175 см.; **вага** – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; **захоплення, інтереси**: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 66 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – **народився**: – Львівська обл.; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; **ріст** – 174 см.; **вага** – 68 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – шатен; (7) – інвалід II групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; **захоплення, інтереси**: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відпустових місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 82 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – **захоплення, інтереси**: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; **професія**: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – **народився**: – Львівська обл., с. Дідилів; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; **захоплення, інтереси**: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, щирість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; **професія**: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(093)-552-64-19.

ЖІНКИ:

16) група «Н»: ХРИСТИНА. Українка, греко-ка-

ХРИСТІАНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Нехай Вам всім пощастить!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 8(47) за 2008 рік – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра Романюка за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00); або до зав. канцелярією храму Св. Юри сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів. **Номер рахунку**: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума

толичка, 10.07.1986 р.н.; **ріст** – 166 см.; **вага** – 53 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – надійність; **захоплення, інтереси**: – інтерес до всього корисного; (11) – надійність; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; **професія**: – студентка; (16) – Городецький р-н, Львівська обл.; **контактний телефон**: +38-(067)-452-78-82.

17) група «Н»: СОФІЯ. Українка, греко-католичка, 13.04.1975 р.н.; **ріст** – 153 см.; **вага** – 41 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, співчутливість; **захоплення, інтереси**: – мистецтво, природа; (11) – повне дотримання християнської моралі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар ЛНМУ ім. Д. Галицького; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-451-84-81.

18) група «Б»: ЯНІНА. Полька, римокатоличка, 06.01.1943 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 90 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – лагідність, побожність; **захоплення, інтереси**: – кухарство, спілкування з людьми; (11) – доброта, працьовитість; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – 2 дорослі сини, незалежні, проживають окремо; **професія**: – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(095)-506-92-11; 243-78-21.

19) група «Б»: ЛЮДМИЛА. Українка, греко-католичка, 22.07.1955 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 55 кг.; **очі** – темно-зелені; **волосся** – темно-шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – мрійливість, зичливість, прямота, простота, відкритість; **захоплення, інтереси**: – життя у добрих проявах; (11) – чистота душі, працьовитість, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 5,5 років; (14) – вдова; (15) – 2 сини: 28 та 14 років, старший живе окремо, незалежний, працює; **професія**: – інженер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народж. – Тернопілля, прожив. – м. Львів; **контактний телефон**: (0322)-65-87-11.

20) група «Б»: ЯРОСЛАВА. Українка, греко-католичка, 10.02.1961 р.н.; **ріст** – 162 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сіро-зелені; (7) – хороший; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, порядність, уважність; **захоплення, інтереси**: – кухня, сімейний затишок; (11) – розумний, добрий, сильний духом; (12) – так; (13) – 22 роки;

15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

!Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.

Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широкі, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 02.11.2008р., 16.11.2008р., 30.11.2008р..

(14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – не маю; **професія**: – товаровзнавець(сфера торгівлі); (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(098)-920-11-71.

21) група «Б»: МАРІОЛЯ. Українка, православного обряду, 23.07.1973 р.н.; **ріст** – 164 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – вірна, чесна, порядна; **захоплення, інтереси**: – подорожі історичними місцями, художня література; (11) – без шкідливих звичок, вірний, чесний, порядний; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – 1 син - 11 років, здоровий, займається в музичній школі та грає у футбол; **професія**: – робота на посаді спеціаліста держслужби; (17) – проживаю з батьками; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-916-14-57.

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 58 кг.; **очі** – зелені; **волосся** – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; **захоплення, інтереси**: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; **професія**: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; **ріст** – 156 см.; **вага** – 56 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; **професія**: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з звуком 5-и років; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; **ріст** – 171 см.; **вага** – 74 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; **захоплення, інтереси**: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар; (15)

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького..

ВІТАННЯ ІМЕННИКАМ КЗНДР!

Поздоровляємо наших дорогих ювтенних імениників: п. Галину (№11) та п. Галину (№14) – з днем їх народження!

Прийміть наші привітання з цієї нагоди і наші найщиріші побажання міцного здоров'я, щастя, творчої наснаги і ярих врожай від Вашої праці, всіляких гараздів у житті, вдалого знайомства і створення у любові щасливої християнської сім'ї!

Господнього Вам благословення, ласк, щедрот і любові від Творця нашого!

Творчий колектив редакції газети «МЕТА».

– матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; **ріст** – 167 см.; **вага** – 84 кг.; **очі** – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; **захоплення, інтереси**: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; **професія**: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – світло-русе; (7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлом забезпечена; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-220-96-38.

27) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 14.06.1989 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 57 кг.; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність, скромність; **захоплення, інтереси**: – духовна література, вишивання; (11) – семінарист; (12) – так; (13) – створення сім'ї; (14) – навчаюся в ЛДМК; (15) – проживаю з батьками; (16) – тимчасово у Львові; **контактний телефон**: +38-(093)-775-98-87; 234-41-86.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – чорне; **очі** – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; **захоплення, інтереси**: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; **професія**: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – **народилася**: – м. Ужгород; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-169-00-86.

Упокоївся в Бозі протоієрей Богдан Гнатисько

21 жовтня 2008 року Божого на 73-му році життя.

Народився 10 лютого 1935 р. в с. Татаринів Городоцького р-ну, Львівської обл.

У 1986-1990 роках навчався у підпільній семінарії УГКЦ.

Священічі свячення отримав 07 липня 1991 р. (святитель – Преосвященний Владика Юліан Вороновський).

У 1991-2001 рр. сотрудник парафії св. Івана Богослова с. Зимна Вода

У 2001-2008 рр. парох парафії св. Юра, м. Яворів

Дня 09 лютого 2005 року отримав право носити нагрудний хрест з прикрасами

Всесвітліші та всечесні отці!
Достойні парафіяни та гості!

Мені дуже приємно на душі від того, що вас, парафіян й мешканців м. Яворова та околиць, так чисельно прибуло на прощання із відданим Богу душпастирем церкви св. Юрія, отцем Богданом Гнатиськом. Ви його любили, шанували, слухали його наук, старалися виконувати те, що він проповідував та чого навчав вас своїми устами та своїм щирим серцем. Так, він уболівав над духовним станом нашого народу, особливо над добрим духовним станом своїх парафіян.

У своїй біографії отець Богдан дуже скромно написав про себе, але в кількох реченнях написав дуже багато. Він народився 10-го лютого 1935 року в селі Рубанівка (Татаринів) Городоцького району Львівської області. У церкві Пресвятої Трійці цього ж села був охрещений та миропомазаний. 1952 року закінчив 9 клас середньої школи села Грімно Городоцького району. Цього ж року поступив у вечірню школу №2 у м. Львові та працював на заводі. У березні 1953 року був арештований і засуджений військовим трибуналом на 25 років ув'язнення. Тоді йому виповнилося тільки 16 років... Пізніше касаційний суд зменшив термін ув'язнення до 10 років. В 1955 році був звільнений по указу Верховної ради Радянського Союзу як такий, хто скоїв злочин у малолітньому віці. Пізніше здобув освіту механізатора і працював у Казахстані до 1958 року. Повернувся додому та працював у сільській крамниці. В 1961 році закінчив 10 клас і в наступному році поступив на заочний відділ Львівського Сільськогосподарського Інституту. Закінчив цей інститут у 1969 році. Потім працював на підприємствах м. Львова.

З благословення архієпископа Володимира Стернюка в 1988 році почав вивчати богословські науки. На диякона був висвячений 22 травня 1991 року владикою Андрієм Сапеляком. А на священника, диякона Богдана посвятив владика Юліан Вороновський 7 липня 1991 року. Служив десять років сотрудником у церкві св. Івана Богослова у селі Зимна Вода. З 2001 року виконував служіння пароха церкви св. Юра у м. Яворові. Дружина його Любов і два сини: Василь та Остап. Таку коротку біографію подав про себе отець Богдан Гнатисько, парох церкви св. Юра у місті Яворові, котрого Господь Бог покликав до себе 21 жовтня 2008 року. За що ж його, молодого хлопця, осудили на 25 років? За те, що був добрим українцем, християнином, за любов до свого народу та до рідної України. Здогадуємося, що молодий Богдан допомагав українським партизанам або просто його підозрювали у цьому? На своєму виступі у Львові під час відкриття в'язниці-музею по вул. Бандери (Лонського) цього року (2008), пан Петро Франко сказав, що багатьох дітей у Галичині, котрі збирали у лісі ягоди чи гриби, російські військові в часі військової завірюхи розстрілювали без розбору. А його, молодого юнака, осудили на 25 років каторги. Господь був з ним і він перейшов строги життєві випробування з честю.

Отець Богдан був дуже скромною та чесною людиною. Відданий своїй, греко-католицькій Церкві та своєму народові. Він надзвичайно уболівав за молодь. Написав невелику серію перед подружнього приготування для молодих. Приходив до свого єпископа та говорив про

це, старався, щоб видрукувати цей матеріал. Він розумів важність подружжя, як збереження здорової нації українців. Як священника його тривожило теж, правдивість вина, що вживаємо до Служби Божої. Звертався до мене, щоб постаратися про добре виноградне вино для св. Літургії. Уболівав, щоб не купували різноманітних сурогатів чи вина непевної придатності, що може наразити святе Таїнство на непевність. Приходив до мене рідко, дбав за своїх парафіян, любив вас дуже, дорогі брати й сестри. Він з усією відданістю старався про відновлення церкви, про її надійне перекриття. Економив кожну копійку і йому не можна закинути, що видавав зібрані кошти на даремно. Ночував тут, біля церкви у невеликому будиночку, щоб допилювати своїх парафіян та поручену церкву. Це – справжній образ доброго пароха, чесного слуги нашого Спасителя. Він не вмів критикувати, обмовляти, кривдити, але уболівав над долею і своєї Церкви, і свого народу, котрих, як ми переконалися, любив до кінця. Отець знав, що життя недовге. «Коротке й журливе життя наше, і нема ліків на кончину людині...» (Муд. 2,1). Про життя священника Гнатиська Богдана можна б сказати словами мудреця: «Життя ж його не таке, як в інших... Для нього ми - та підроблена монета, він уникає доріг наших, як нечести, щасливу називає кончину справедливих і вихваляється, що Бог йому за батька» (Муд. 2,15-16). Отець Богдан очікував з нетерпінням зустрічі з Богом, як зі своїм батьком. Про нього він проповідував своїм парафіянам, говорив тим, кого зустрічав на своєму священницькому шляху. Отець дорожив учнями ліцею вашого міста, до котрих приходив із певними лекціями та влаштовував спільні молитви. Прожив 73 років віку і старався, щоб кожен день краще служити Богові в покорі та простоті. Кілька місяців тому, коли почувся дуже ослаблений, прийшов до нашої канцелярії з отцем деканом і заявив, що він не має більше здоров'я управляти парафією. Просив про звільнення. Уважав, що не хоче бути тягарем для любих йому парафіян. І Господь у свій час забрав його праведну душу до себе. Це – приклад доброго Христового слуги, священника, але любив свою Церкву та свій народ не словами, але ділами. Хай Всемогучий Господь помилує його прекрасну душу, простить йому помилки життя та прийме у свої Небесні оселі.

Прощай наш любий, добрий, праведний Христовий священнику! Ти трудився не жаліючи себе, свого здоров'я та своїх сил. Ти не мав достатньо часу, щоб присвятити дружині, своїм дітям та внукам. Ти, отче, покладався на Бога, бо знав, що Отець Небесний краще знає потреби твоєї сім'ї та родини й усьому зарадить. Бо ти життям своїм заявив, що тобі потрібно бути при справах Небесного Отця (пор. Лк. 2,49). Хай прийме твою побожну душу у свої ласкаві обійми та благословить своїм вічним миром. «Упокой, Боже слугу твого і зустрінь його у раю, де душі Святих, Господи і праведників сяють як світила, спочилого слугу твого упокой, незважаючи на всі його провини».

+ Ігор (ВОЗЬНЯК)
Архієпископ Львівський
м. Яворів, 23.10.2008

Васловлю щаре співчуття священникам
о. Оресту ФРЕДИНІ, Протосанкелу Львівської Архієпархії
і о. Миколаю ФРЕДИНІ, сотруднику храму Ольга і Єлизавета
та їх родинам з праводу тяжкої втрати – смерті матері Ганни.
Хай всемалоставай Господь упокоїть її душу.
а зажуренам ріднама подасть розраду та утіху.
Молюся за упокій душі усопшої і поручаю її опіці Пресвятої Богородиці.

+ Ігор

Відійшов по вічну винагороду о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

22 жовтня 2008 р., в м. Кулі (Сербія), після важкої недуги, на 61-му році життя відійшов до вічності о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, – відомий в Україні та за її межами проповідник, невтомний місіонер та письменник.

Павло Воротняк народився 6 липня 1948 року у селі Брезік (тепер – Боснія і Герцеговина) в греко-католицькій родині української діаспори. 1965 року вступив до новіціату Отців Василіян у Кулі, взявши монаше ім'я Йосафат, наступного року склав перші чернечі обіти, а у 1974-му – довічні. Філософсько-богословські студії здобував у Римі, де 29 червня 1975 року отримав священічі свячення з рук Папи Павла VI у ватиканській базиліці Святого Петра. Після здобуття у 1977 році ліценціату зі східного богослов'я у Східному Папському Інституті в Римі, повернувся на батьківщину, де проводив душпастирську діяльність. В період переслідування Церкви в Україні був зв'язковим між місцевими василіянами та Головною Управою Чину в Римі, відвідуючи Радянський Союз у статусі «туриста із союзної республіки Югославія». Перебуваючи у Римі, неодноразово проповідував українською мовою на хвилях Ватиканського Радіо.

1992 року настоятелі скерували о. Йосафата в Україну. Спочатку він працював як Магістр та помічник Магістра новиків у Крехівському монастирі. У 1994-1997 роках був настоятелем василіянського монастиря в Червонограді на Львівщині. У Червонограді був директором ліцею для хлопців при монастирі, тісно співпрацював з місцевими школами в ділянці виховання, організовував духовні вечори. У тому ж періоді розпочав активну проповідницьку діяльність, відвідуючи з місяцями різні села, несучи людям Боже слово.

У 1997 році о. Йосафата призначено парохом церкви святого Андрія у Львові. Короткий час він очолював катехитичну комісію Львівської Архієпархії УГКЦ. Від 1997 до 2005 року був головним редактором часопису «Місіонар». У 2004 році став настоятелем василіянського монастиря у Бороняві на Закарпатті, де присвятив свої труди будівництву монастирського комплексу та співпраці з парафіями Мукачівської Греко-Католицької Єпархії.

За час свого 33-літнього священничого служіння о. Йосафат Воротняк вчинив дуже багато для того, щоб поширювати Боже царство на землі, а добрий спогад про нього зберігають численні люди, яким він допомагав молитвою, порадою, духовним повчанням та благословенням.

Характерною рисою о. Йосафата були внутрішній спокій і непохитний оптимізм, а також постійне бажання допомагати іншим. 6 липня 2008 р. йому виповнилося 60 років.

Дякуючи Всевишньому Господеві за всі ласки, якими він обдаровував багатьох людей через служіння святої пам'яті о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ, молимося за упокій його душі. Сотвори, Господи, слугі Твоєму вічну пам'ять!

(за матеріалами Радіо Ватикану та біографічної довідки Ігора Скленара, надрукованої у часописі «Місіонар» за липень-серпень 2008 р.)

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення

ЯК ПОСТАЛА ВІДОМА СЬОГОДНІ ІСТОРІЯ СОТВОРЕННЯ?

Автор історії сотворення заперечує обоження статевої сили. Він виразно констатує: сам Бог вклав у тварини і рослини цю чудесну силу розмножуватись. Те, що день за днем діється навколо нас, коли виникає нове життя, є нічим іншим, як Божим завданням, як здійсненням Його порядку, що його Він вклав у рослини і тварини.

«СОТВОРИМО ЛЮДИНУ!»

«Тож сказав Бог: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує...». І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут. 1,26-31).

Перш ніж Бог починає цю справу, він неначе радиться Сам з Собою: «Сотворімо людину!». Людина є вінцем, цілком творіння. Бог створює її на Свою подобу. Хоч ми, як творіння, розділені з Творцем світами, але ми подібні до Бога у нашому бутті та способі дій. Бог – це Господь, Йому належить влада. Людині дане право певною мірою брати участь у цій владі:

«...нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірями й над усіма плазунами, що повзають на землі» (Бут. 1,26).

Як вінцем творіння, людина стоїть над усіма іншими творіннями. Але сама вона стоїть під Божою владою. Це є порядок у світі, як його представляє нам історія сотворення.

Влада людини – це не лише спроможність, але й повинність. Боже завдання для нас звучить: «Будьте плідні й множьте і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усіма живими істотами!». «Ось Я даю вам» усі трави і дерева, вони повинні вам служити живою. Нашим завданням є продовжувати Божу справу, досліджувати порядок у природі і ставити його собі на службу в техніці та економіці. Власне такою є людина: покликана до панування у послуші перед Богом.

«І побачив Бог усе, що сотворив: і воно було дуже добре. І був вечір і був ранок – день шостий» (Бут. 1, 31).

Чи ми також так вважаємо, спостерігаючи сьогодні світ, народи, війни? Не кажучи вже про хвороби, природні катастрофи, повені та землетруси! «І побачив Бог, що воно було дуже добре». Чи не звучить це як глум?

В такому самому світі воєн, хвороб, голоду та утиску жив ізраїльський народ. Він був м'ячиком у грі великих держав на Нілі, на Євфраті та Тигрі. Як і кожна людина у стражданні і біді бунтується, так і Ізраїль. Він питає: «Чому все це? Чому страждання, нужда і смерть? Звідки приходить зло, несправедливість, жорстокість?». Зі свого релігійного знання, зі свого твердого переконання автор історії сотворення написав: «Світ вийшов з рук Творця добрим, навіть дуже добрим». Тоді як приходить нещастя у світ? На це питання дає відповідь історія гріхопадіння.

ІСТОРІЯ ГРІХОПАДІННЯ

Звідки приходить нещастя? Святі автори бачили: люди грішать у будь-який час. Вони повстають проти Божої заповіді. Вони завжди хочуть більше від життя, більше радості, більше задоволення. У цій пожадливості вони нехтують порядком у природі, людським порядком. Вони вважають себе самих мірилом усіх речей.

Автори книги Буття роблять висновок: у всіх людях від самого початку бунт проти Бога полягає у грісі. Рослини і тварини з необхідністю підлягають законам їхньої природи. Безлад тільки там може увірватися в творіння, де істота має можливість повстати проти порядку. Лише в одному місці порядок сотворення був уразливим: в особовій свободі людини. Лише людина може у вільному рішенні противитися Богові і через цей вчинок витворити своє нещастя та випустити зло у творіння. До цього пізнання біблійні автори прийшли не лише через Боже просвітлення – через Об'явлення, але й через свої роздуми.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖАНР ІСТОРІЇ ГРІХОПАДІННЯ

Біблійні автори історії гріхопадіння роблять велике богословське твердження: «Зло у світ приходить зі свободи людини. Біси спокусили її до цього» (Одрк. 12,9; 2 Пет. 2,4; Юд. 6). Уявіть собі, що вчитель так говорить до своїх учнів! І хоч обидва речення містять глибоку правду, але спосіб вислову – важкий та ненаочний.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

В нашому щоденному житті велике значення має для нас добрий, щирий і впливовий приятель. Йому у всім довіряємо, він нам помагає, нас боронить і за нами вставляється. Так з волі Божої ми маємо в небі приятелів, заступників і опікунів, що ними є Божі Святі.

Кого зведемо святым? Святими є всі ті, що померли в ласці Божій і є в небі. Святі через ціле своє життя на землі ревно сповняли Божу волю і вірно Йому служили, тож тепер у небі Господь Бог за їхню вірну службу радо вислуховує їхню просьбу. Тому святі в небі можуть нам своїм заступництвом і молитвами багато допомогти. Якщо, отже, їхнє значення перед Богом таке велике, то нашим обов'язком є Святих почитати, призивати і їх наслідувати.

МАЄМО СВЯТИХ ПОЧИТАТИ

На чому ґрунтується почитання Святих? Воно ґрунтується на тому, що почесність і пошана, віддавана Святим, тісно лучаться з почесністю для Бога, бо ми почитаємо Святих тільки задля Бога. Святі – це діло Божої ласки, а їхні чесноти є відбитком Божої досконалості і святості; через них Бог прославив себе; вони – Божі приятелі, тож, почитаючи їх, ми віддаємо почесність самому Богові. Свою любов до них Бог потвердив явними чудами. Другий Ватиканський Собор у догматичній конституції про Церкву каже: «Кожне бо свідчення нашої справжньої любови до тих, хто в небі, по своїй природі прямує і доходить до Христа, що є вінком усіх Святих, а через Нього до Бога, що є дивний у Святих своїх та в них прославляється» (§ 50).

Протестанти відкинули почитання Святих тому, що, на їхню думку, тільки одного Бога треба почитати. Та справа в тому, що ми Святим не віддаємо Божої почесності, а тільки глибоку пошану, бо тільки єдиному Богові належить найвища честь і поклін. Почитаємо Святих, бо вони – святині Святого Духа і вони – Божі улюбленці. Багато з них з любови до Бога своєю кров'ю пролляли і своє життя віддали.

Святі – не тільки Божі приятелі, але й наші добродії. Коли ми віддаємо велику пошану для дуже заслужених для людства державних мужів, полководців, вчених та винахідників і в їхню честь ставимо пам'ятники, то що ж сказати про заслуги Святих для добра безсмертних душ? Вони справді великі добродії людей. Чи св. Володимир Великий не є для нашого народу найбільшим добродієм за те, що наш народ охристів і привів до правдивого Бога? А святі Кирило і Методій, що переклали святі книги на слов'янську мову і дали нам св. віру у зрозумілій мові? Або св. Йосафат, що свою кров пролляв і життя віддав за св. віру і єдність Церков? А скільки добродійних інституцій оснували Святі! Задля молитов Святих Бог щадить грішних людей. За десять праведних Господь Бог готов був помилувати Содому й Гомору.

ПРО ПОЧИТАННЯ СВЯТИХ

МАЄМО СВЯТИХ ПРИЗИВАТИ

Коли ж Господь Бог так дуже прославив Святих і їх любить, то ясно, що Він радо вислуховує їхні просьби. Наше добро і щастя для них не байдуже. Вони радо вступаються за тих, що їх призивають. До призивання Святих заохочує нас Другий Ватиканський Собор словами: «Тому в найвищій мірі годиться, щоб ми любили тих приятелів та співнаслідників Ісуса Христа, а наших визначних братів і добродіїв, та складали за них належну подяку Богові і молитвою їх призивали та прибігали до їхніх молитов, заступництва й помочі» (Про Церкву, § 50).

Наше довір'я до Святих у небі пливе з того, що вони в Бога могутні, нас люблять, хочуть і можуть нам допомогти. «Почитаємо Святих

з нашого народу, кого канонізувала і почитає ціла католицька Церква. Його гріб спочиває сьогодні в центрі християнства, у церкві св. Апостола Петра в Римі. В беатифікаційному процесі цілі десятки різних свідків зізнавали під присягою про святість життя св. Йосафата та про ласки й чуда, одержані за його посередництвом. За його молитвами збулося багато навірень і чудесних оздоровлень, як повернення зору сліпим, вилікування недуги серця, паралічу чи врятування з різних небезпек.

Сповідник св. Йосафата о. Генадій Хмельницький у 1628 р. перед беатифікаційною комісією зізнає: «До його гробу приходять звідусіль, усі призивають його заступництва, і через нього діються великі чуда». Ті чуда повинні бути і для нас великою заохотою, щоб ми з довір'ям у своїх потребах прибігали до свого рідного Святого.

МАЄМО СВЯТИХ НАСЛІДУВАТИ

Ми повинні Святих не тільки почитати, їх призивати, але й їх наслідувати. Вони своїми науками, чеснотами, ділами, прикладом і цілим життям ведуть нас до Бога і до святості. Кожний з них може до нас сказати словами св. Апостола Павла: «Прошу вас, наслідуйте мене, як і я наслідую Христа» (I Кор. 4,16). Поручаючи наслідування Святих, св. Василій Великий каже: «Ясна річ, що хто величає героїв, той не занехає і наслідувати їх у подібних обставинах». Св. Іван Золотоуст говорить: «Коли бувають великі приклади, то в людині родиться сильна ревність і бажання їх наслідувати».

Святі, після Христа Ісуса, наші найкращі взірці, як маємо любити Бога і наших ближніх цілим серцем і душею їхнє життя нічим не різниться від нашого. Як і ми, так і вони мали такі самі клопоти, недуги, перешкоди, труднощі,

спокуси, боротьби і досвідчення, а може, навіть ще більші, а все-таки вони завжди втрутили й вірно йшли дорогою Божих Заповідей, бо це найкраща дорога до святості і до неба. Святість не є привілеєм тільки однієї класи людей. Ніхто не родиться святым. Візьмім до рук книгу Життя Святих і побачимо, що кожний стан життя і кожна класа людей має своїх Святих. Там почуємо про святих царів і королів, про святих священників і єпископів, монахів і монахинь, про різного роду робітників, рішників, воїнів, про чоловіків і жінок, про самотніх і одружених, про молодих і старих, про вчених і невчених, про бідних і багатих, і навіть про жебраків. І всі вони відзначалися якимись великими чеснотами. Вони через своє всеняке життя жили наукою св. Євангелія. Тому каже один аскет: «Життя Святих – це ніщо інше, як тілі св. Євангеліє в практиці». Ми повинні радо читати життєписи Святих, щоб практично вчитися від них, як Бога любити і Йому служити. «Почитати Святих, – каже св. Августин, – а їх не наслідувати, це ніщо інше, як фальшиво і облудно їм підхліблюватися».

Наслідування чеснот і життя Святих – це, власиво, найкращий спосіб їх почитати та запевнити собі їхню опіку й поміч. В наших домах, крім ікон Ісуса Христа й Божої Матері, повинні бути також ікони Святих, а головне наших українських Святих.

Ми повинні передусім наслідувати наших українських Святих, і вчитися від них великої любови Бога і ближніх, глибокої віри і духу жертви для нашої Церкви, обряду й народу.

«Прийдіть усі вірні, зійшовшися, похвалімо Христового борця і мужнього світоча Димитрія»
(Стихиря на малій вечірні)

як Божих слуг, – каже Сл.Б. митр. А.Шептицький, – як наших небесних опікунів, які за нами вставляються і від Бога випрошують нам прощення гріхів і небесну благодать» («Про почитання Святих»). З великої пошани до Святих ми святкуємо їхні свята, в їхню честь присвячуємо церкви, почитаємо їхні ікони й мощі та носимо їхні імена. Від найдавніших часів існувало в Церкві почитання Святих і Мучеників. А на гробах Мучеників християни ставили написи: «Молися за мене, молися за братів твоїх, молися за нас». Св. Отці Церкви у своїх проповідях радо схвалювали почитання Святих і заохочували до нього.

Всі Святі, що їх св. Церква каже нам почитати, для нас милі й дорогі, бо вони – наші заступники перед Богом. Однак нам найдорожчі й найближчі ті Святі, що вийшли з нашої крові й кости – Святі нашого українського народу. Відносно почитання наших українських Святих Сл.Б. митр. А.Шептицький так каже: «На особливіше почитання заслуговують наші Святі, тобто ті, що є славою і прикрасою нашої Церкви й українського народу. Культ наших Святих є для українського народу тим важливим, що він підтримує і освячує християнську любов Батьківщини» («Про почитання Святих»).

На особливе почитання заслуговує наш український святий – св. Йосафат. Святість життя і мучеництво св. Йосафата за св. віру потвердив Господь Бог різними чудами. Він перший

ГРИНІВ

Насамперед слід відзначити, що якраз у цьому селі народився у 1756 році майбутній перший митрополит відновленої Галицької митрополії Антін Ангелович (1807-1814). Тут його батько о. Яків Ангелович був парохом, а водночас щирецьким деканом. Отець Яків помер, мабуть, у 1773 році, а мати пережила навіть свого сина-митрополита, і цісар Франц I після смерті А.Ангеловича призначив їй пенсію у сумі 400 золотих річно. В Ангеловичів був також син Андрій, який, закінчивши богословські студії, склав докторат права і був надзвичайним професором канонічного права в українській мові у Львівському

намагався достукатись до його душі і совісті:

– Йой, пане Грицю! Та де ж так можна напиватися? Робите родині двійну прикрість: зароблені мозолями копійки несете Морткові, а потім ще раз тратите, бо б'єте посуд в хаті. Зберігся опис церкви і з 1803 року. Будівля церкви оцінена на таку ж суму, що й у 1799 році, – як також і дзвіниця. А от старенька школадяківка оцінювалась всього-навсього у 4 золотих ринських. Разом з тим, у 1801 році неподалік церкви парафіяни вже звели нову хату для пароха вартістю 200 золотих.

У вересні 1825 року відійшов у ві-

не буває у школі і не виховує молоді. І справді – о. Теофіль Задорецький був уже в поважному віці (народився 1836 року), часто хворів, а тому не завжди належно справлявся з покладеними на нього душпастирськими обов'язками.

У 1917 році помічником пароха було призначено о. Йосифа Бучинського, а коли 3 лютого 1920 року о. Т.Задорецький помер, 15 грудня того ж року опікуватись парафією було доручено о. Івану Костельному. Протрудився о. Костельний у Гриневі до 1927 року.

По ньому протягом року парафією адміністрував о. Роман Сорокевич,

ГЕТЬМАН УКРАЇНИ
ІВАН ВИГОВСЬКИЙ
ЙОГО БЛАГОДІЙНІСТЬ,
ДУХОВНІСТЬ, МІСЦЕ
ПОХОВАННЯ

Матеріали археологічних досліджень свідчать, що останки Івана, Олени та Олександрів Виговських якщо й містилися у Скиті в околицях Йосипович, то в часи татарських набігів (1675-1676 рр.) або в період закриття монастиря (перша половина XVIII ст.) їх могли перенести з відома нащадків Івана Виговського у крипту під одну із церков у найближчі села мастку родини Виговських – Йосиповичі, Бережницю, Облазницю або Руду. Так, церква Воздвиження Чесного Хреста у с. Йосиповичі була збудована як за кошти громади, так і за фундацією невістки Івана Виговського у 1712 році. Двері церкви з фундаційним написом збереглися донині і виставлені в «Музеї-меморіалі гетьмана України Івана Виговського» у селі Руда Жидачівського району. Ці дані змусили дослідити місце, де знаходилася стара церква. У 2002 році на місці церкви Воздвиження Чесного Хреста у с. Йосиповичі було здійснено археологічні обстеження, але поховання виявити не вдалося.

Церква Різдва Пресвятої Богородиці у с. Бережниця (Жидачівщина) почала функціонувати у 1727 році, а церква Різдва Пречистої Діви Марії в містечку Руда відбудована коштом внука київського воєводи Костянтина Виговського у 1744 році, оскільки попередня споруда церкви, за даними акту візитації від 26 вересня 1740 року, була в запущеному стані. Слід відзначити, що у містечку Руда на той час було лише 35 сімей українців-парафіян греко-католицького віровизнання, тоді як поляків та євреїв проживало значно більше.

Факт фундації та відновлення внуком гетьмана церкви біля садиби у Руді в період закриття монастиря біля Йосипович також наводить на думку, що останки Виговських могли бути перенесені в крипту під церкву Різдва Пречистої Діви Марії, поближче до садиби нащадків.

Ведучи мову про нащадків гетьмана, необхідно згадати Йосифа Виговського – греко-католицького єпископа Луцького та Острозького (1713-1730 рр.). Це – один із внуків Івана Виговського, якого у миру звали, як і діда, Іваном. Відомо, що луцький єпископ Йосиф відбудував із руїн давньоукраїнський собор Івана Богослова у Луцьку, був фундатором церкви Козьми та Дем'яна в селі Махнівці Золочівського району.

У найближчі роки також проводитиметься обстеження території під церквою Різдва Пресвятої Богородиці у с. Бережниця – після того як сакральна споруда буде перенесена на подвір'я «Музею-меморіалу гетьмана України Івана Виговського» у с. Руда. Також на основі кадастрових карт потрібно виявити місце, де у XVIII-XIX століттях знаходилася церква Різдва Пречистої Діви Марії у с. Руда, в крипті якої могли міститися останки Виговських. Вивчення цього питання далеко не завершено, але з певністю можна сказати, що останки гетьмана, його дружини та тітки Олександрів поховані в мастку Виговських на Галичині, а саме – в одному із трьох сіл – Йосиповичах, Бережниці або Руді.

Підсумовуючи сказане, слід наголосити, що пошуки могили гетьмана України Івана Виговського будуть продовжуватися і надалі. Великомасштабні розкопки в майбутньому на території дворища укріпленої садиби Виговських у селі Руда дадуть можливість зібрати певну колекцію побутових речей, зброї, ювелірних виробів XVII-XVIII століть, що значно збагатить фондові матеріали «Музею-меморіалу гетьмана України Івана Виговського».

Отже, незважаючи на чималу кількість літератури про гетьмана, його всестороння політична, громадська і благодійницька діяльність, його духовність ще очікує на вдумливого та активного історика, а дослідження його біографічних матеріалів, по-суті, тільки розпочинається.

Василь РУДИЙ,

доцент Львівського

національного університету

ім. Івана Франка

(Закінчення початку у попередньому номері «Мети»)

Богдан ЗАКАЛИК

На рисунках: Храм св. Юрія УГКЦ. Рисунок автора.
Храм св. Михаїла УАПЦ. Рисунок автора.

університеті, і дочка Марта, що була замужем за священником Миколою Станимирським.

Вік місцевої церкви у той час був уже досить поважним – вона була зведена у 1680 році. Парафія тоді належала до Миколаївського деканату Бережанського повіту. Скупі дані можна почерпнути з опису церковних ґрунтів, складеного 12 грудня 1799 року, де, серед іншого, є свідчення про те, що церква в селі була дерев'яна, в доброму стані, крита ґонтою; основа була дубовою, а стіни дильовані, соснові. Дзвіниця була з «деревя дубового», дах ґонтовий. Будівля церкви була отаксована (оцінена) на 250 золотих, дзвіниця – на 20. Зазначено також, що храм огорожено сосновим парканом. Помешкання парафіяльні – на дубових підвалинах, стіни вальковані. Одна піч була кам'яна, а пекарська пічка – цегляна. Комини шуровані.

Тогочасний священник змушений був задля прожиття займатися землеробством, вести власну господарку. В описі зазначено: на парафіяльному дворі є «обора для бидла, шопи на сіно, стодала для молочення збіжжя, оборіг для зберігання сіна». На парафіяльному ґрунті збудовано хатчину для дяка. Тут знаходилася і школа-дяківка. На той час ця будівля перебувала в критичному стані і потребувала нагального ремонту.

1789 рік. Парафію очолював о. Яків Домчевський. Про нього пам'ять зберегла те, що був справжнім душпастирем: цікавився долею парафіян, постійно нагадував їм про необхідність тверезого способу життя. Він ніколи не лишав п'яного чоловіка, а

чність парох о. Василь Загайкевич. Деякий час по його смерті вірними опікувались о. Микола Новаківський зі Звенигорода та о. Михайло Чайковський з Водник. І лише через два роки Гринів одержав уже постійного пароха – у січні 1827 року сюди був призначений о. Тома Красицький. 43 роки – такий час його побуту в селі. Незадовго до його смерті консисторія надіслала на допомогу старенькому пароху молодого священника о. Діонізія Бачинського, який і похоронив 16 жовтня 1875 року отця Красицького при великому здвигі народу.

Думалося, що о. Д.Бачинський приживеться на ввіреній йому парафії. Тодішній бібрецький декан о. Г.Савчинський навіть просив консисторію збільшити розмір утримання молодого пароха, який взявся обслуговувати дві парафії – у Гриневі та сусідньому Коцурові. Однак уже через два роки о. Бачинський перейшов на іншу парафію, а до Гринєва було спрямовано о. Діонізія Занєвича.

Але й новий парох протримався недовго, бо вже у 1889 році парафію прийняв як адміністратор о. Олександр Петрович. Його адміністрування тривало всього рік – 1890 року його замінив о. Теофіль Задорецький.

На долю новопризначеного пароха випали нелегкі випробування. Найбільше занепокоєння викликало те, що серед громади ширились радикальні настрої. Це питання взяла на контроль митрополита консисторія. В повідомленні, надісланому бібрецькому деканові, йшлося про те, що молодь не тільки не відвідує церкви, а й не ходить до сповіді. Вину поклали на священника, який, мовляв,

а в березні 1928 року презенту на парафію від Альфреда Потоцького отримав о. Лев Яків Дорош.

Свою діяльність новопризначений парох розпочав з того, що зібрав церковний комітет, на якому виступив з рішучою вимогою приступити до ремонту плебанії і будівництва нового шпихліру та стайні. Від себе особисто священник письмово звернувся 30 серпня 1930 року до патрона церкви Альфреда Потоцького з проханням вникнути в проблеми парафії і допомогти матеріально. Мабуть, патрон знехтував цим проханням, бо через деякий час отець-парох знову звернувся до впливового графа з мольбою про допомогу.

Другу світову війну о. Дорош зустрів у селі, розділивши з парафіянами важкі часи фашистської окупації. Однак очікувати другого «визволення» Галичини советами він не захотів і разом з німецькою армією відступив на Захід.

Після війни парафію очолив о. Я. Школьник. Однак душпастирював він недовго: не визнавши рішень сумнозвісного Львівського псевдособору 1946 року і не прийнявши накиданого «червоними визволителями» православ'я, у 1949 році він опинився за ґратами.

Впродовж 50-х років вірних у селі обслуговували священники з Бірки – навіть тоді, коли церква офіційно була закритою.

Сьогодні у Гриневі діють два храми – св. Юрія УГКЦ та св. Михаїла УАПЦ.

ЖИТТЯ СЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

Відтак звернулася своїм серцем до Господа Бога: «О, як це мені добре, що можу завжди розмовляти з Тобою. Небесний Отче, без Тебе були б мені ці довгі вечори, проведені в сльозах, незносимими. Але ти – одинока моя розрада, осолоджуєш мої терпіння в кожному становищі і додаєш мені відваги зносити мовчки мої терпіння».

ГЕНОВЕФА
СЛАБУЄ НА ПУЦІ

Вже сім літ прожила Геновефа зі своїм сином Болеславом у той спосіб на глухий пуці. На її щастя, минулі зими були дуже легкими, але сьомого року впали дуже раптово великі сніги. Найміцніші галузки на дубі і буці ламалися під його тягарем. Хоча вхід до печери був заслонений галуззями ялиці, а зсередини вона була вистелена мохом, все одно зима докучала снігом. Стіни її вкрилися грубим інієм, так як це буває на

дуже слаба і, напевно, помру.

– Помру, – повторив хлопець, – що це слово означає? Я його ще ніколи не чув.

– Засну, моє дитя, – відповіла зворушливим голосом Геновефа, – і вже більше не пробуджуся. Око моє не побачить вже більше сонця, а вухо не почує ніколи твого голосу; тіло моє стане холодним і не буде рухатись, а потім зігніє і обернеться в порох.

Хлопець, почувши це, почав плакати.

– Не помирай, дорога мамо, не кидай мене самого, – повторював він, цілюючи матір.

– Не плач, любий сину, – відповіла Геновефа, – не додавай моєму серцю жалю, бо це залежить виключно від Господа Бога – чи я помру, чи буду жити.

– Воля Божа? – сказав з зацікавленням Болеслав. – Прецінь, ти завжди говорила, що Бог є

немилий запах з мого тіла, тоді вийди з печери і йди в ту сторону, де сходить сонце, а через кілька днів зайдеш на рівнину, на котрій мешкає багато людей.

– Багато людей? – відказав здивований Болеслав. – А я думав, що на цілім світі лише ми обоє живемо. Чому ж ти скорше не сказала? О, коли б ти лише змогла, відразу ж пішли б до них!

– Ах, моє дитя, власне ті люди і прогнали мене на цю пуцу. Вони хотіли убити мене і тебе.

– То до них я не піду. Я думав, що вони такі добрі, як ти, дорога мамо. Але чи ті люди не вмирають цілком?

– Так є, моє дитя, всі люди мусять помирати.

– То вони, напевно, не знають, що мусять вмерти, так як я цього не знав, – сказав хлопець. – Піду, проте, до них і скажу їм: «Люди, ви всі помрете, тому виправіться, бо не дістанетеся до неба. Тільки б вони мені повірили».

– О, дитино! – відповіла мати. – Вони про це добре знають, а проте не виправляються. Вони мають достаток, земля видає їм найкращі плоди, їдять вони найсмачніші страви і напитки, носять гарне вбрання, живуть у величавих палатах та великій вигоді, в кімнатах взимку мають таке тепло, як ми влітку, навіть уночі мають світло, а проте є багато таких людей, які не дякують Богу за всі ті добродійства і навіть не думають про Нього. Інших людей вони ненавидять і переслідують. Майже щоденно хтось із них помирає, але вони навіть не зважають на це і живуть так, немовби завжди на тій землі мають жити.

– То я вже до них ніколи не піду, – сказав Болеслав, – бо ті люди є гірші від живих вовків, а дурніші від нашої лані, яка нічого не розуміє. Не хочу я їсти з тими людьми вибрані страви, волю тут їсти корінці і жити з дикими звірятами, котрі, на відміну від вовків, живуть між собою в злагоді.

– Але, любий сину, ти мусиш до них піти. Вони не зроблять тобі нічого злого. І послухай мене. До того часу я говорила тобі лиш про Небесного Отця, а тепер скажу, що ти маєш батька на землі, – подібно, як маєш мене, свою матір.

– Батька на землі, котрого можу так бачити, як тебе, і взяти його за руку?

– Так, – відповіла Геновефа, – побачиш його і будеш з ним говорити.

– Але чому він до нас не прийде, і чому лишив нас на тій дикій пуці? Чи він також належить до тих недобрих людей?

– Ні, він є добрий чоловік, він не знає, що ми живемо на цій дикій пуці, але думає, що ми вже давно вмерли від рук ката. Він думає, що я є винна, бо такою нікчемною представили мене люди.

– Чи ж можна так брехати? – запитав хлопець.

– Люди є безликі і говорять неправду, бо часто мають з того користь.

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювілярів!

У листопаді святкують ювілеї:

- 15-річчя священства "о. Іван Фереш (21.11)
- 10-річчя священства "о. Володимир Гавриленко (8.11)
- 10-річчя священства "о. Микола Мандрик (15.11)
- 10-річчя священства "о. Василь Мудь (15.11)
- 10-річчя священства "о. Володимир Волошин (21.11)
- 10-річчя священства "о. Сергій Швагла (21.11)
- 10-річчя священства "о. Володимир Вітович (22.11)
- 10-річчя священства "о. Олександр Павлишин (22.11)
- 10-річчя священства "о. Андрій Хомуляк (22.11)
- 10-річчя священства "о. Юрій Головка (25.11)
- 10-річчя священства "о. Борис Гудзяк (26.11)

У листопаді святкують уродини:

- 70-річчя "о. Михайло Коваль (21.11)
- 65-річчя "о. Олексій Васьків (30.11)
- 55-річчя "о. Петро Кузь (16.11)
- 55-річчя "о. Тарас Савчинський (22.11)
- 45-річчя "о. Григорій Пашко (02.11)
- 40-річчя "о. Іван Михайлюк (05.11)

ХВИЛАННА НА ПРИЗДАДУМУ

Хтось якось сказав: «У мені живуть три людини: одна людина така, якою я сам себе бачу, друга – якою бачать мене інші, а третя – та, якою я є насправді (таким мене бачить лише Бог)».

Астронавт Джон Глен розповідає, що люди, які бажають стати астронавтами, повинні пройти тест – подати двадцять відповідей на питання: «Хто я?» Кілька перших записати неважко, але от далі стає важче.

Питання до себе: «Господи, що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, що Ти відвідуєш його? Не набагато Ти змінив його перед ангелами; славою і чесно увінчав його» (Пс. 8,1; 5-6).

Одного дня філософ Артур Шопенгауер ішов вулицею. Він настільки задумався, що випадково штовхнувши іншу людину, навіть не зупинився, аби вибачитися, і пішов далі. Розгнівана на нього людина закричала йому вслід: «Ти хто такий?!» Розсіяний філософ неясно пробурмотів: «Хто я? О, як би я хотів про це дізнатись!»

«Справжня дорога до Бога – покірне пізнання себе, а не прагнення до знання» (Тома Кемпійський).

+++

І сказав Бог: «Сотворимо людину на Наш образ і на Нашу подобу» (Бут. 1, 26).

Якось на веселій вечірці близькі друзі карикатуриста Тома Наста попросили його намалювати шаржі на всіх присутніх. Коли почали розглядати карикатури, всі від душі повеселилися, а пізніше з'ясувався один цікавий аспект – розглядаючи малюнки, кожен майже миттєво впізнавав інших, і лише декілька чоловіків впізнали себе з першого погляду. Так трапляється і в житті – часто ми не здатні побачити себе такими, якими нас бачать інші, збагнути свої характерні риси, зрозуміти свої сильні і слабкі сторони.

Питання до себе: «Як би я охарактеризував себе двома словами? Якими двома словами охарактеризували б мене мої найкращі друзі? Якими двома словами охарактеризував би мене Бог? Як би я пояснив ці відмінності?»

«Якби я бачив себе таким, яким мене бачать друзі та інші люди, треба було б, аби хтось познайомив мене зі мною» (автор невідомий).

+++

«Знайте, що у вас і волосся на голові все пороховане» (Лк. 12,7).

Учені підраховали, що світловолосі люди мають приблизно 150.000 волосин, темноволосі – 125.000, шатени – 100.000. Складно перевірити ці цифри, але великі числа допоможуть легше зрозуміти порівняння Ісуса. Вказуючи на зграю птахів, Він сказав: «Чи не п'ять малих птахів продаються за два аси? І жодна з них не забута у Бога». Ісус поглядив волосся маленької дівчинки, посміхнувся і сказав: «У вас і волосся на голові все пороховане. Отже, не бійтеся: ви дорожчі за багатьох малих птахів». Інакше кажучи, Ісус запевняє, що ми дорогі Богові. Бог любить нас більше, ніж ми можемо собі це уявити. Ось і одна відповідь на питання: «Хто я?» – «Я – той, кого любить Бог».

Питання до себе: «Чому Бог дорожить мною?»

«Незважаючи на маскарад помилок, докорів, природа кожної людини благородна» (Б.Ауербах).

+++

І сказали один до одного: «Ось іде сновиди; підємо тепер і уб'ємо його, і побачимо, що буде з його снів» (Бут. 37, 19-20).

Якось літнього дня Мартін Лютер Кінг виступав на багатолюдному мітингу у Вашингтоні. У його промові прозвучали такі мудрі слова: «Ми приймаємо очевидність істини про те, що всі люди створені рівними. І я мрію про той день, коли на червоних горбах Джорджії за одним братським столом зберуться сини колишніх рабів і колишніх рабовласників. Така наша надія. З такою вірою я повертаюся на південь. З цією вірою ми зможемо «закотити камінь віри на гору відчаю».

Питання до себе: «Чого бажаю я у своїх мріях усьому своєму народові? Чого хотів би я побажати собі?»

«Померти, коли мрії ще не здійснилися – не найгірше. Набагато гірше – зовсім не мріяти» (Бенджамін Е.Майс).

(Продовження в наступних числах «Мети»)

вікнах під час гострого морозу.

Геновефа цілими ночами не спала – чи то зі страху, щоб вовки не пожерли її разом із сином, чи то тремтячи від холоду. Син її, Болеслав, приривчаний з дитинства до простих страв і невибагливого життя, був жвавий і здоровий, хоч дуже дошкуляв йому холод. Мати ж його, навпаки, вихована в княжих покоях серед найбільшої розкоші, не могла більше витримати такого холоду. Нераз, заливаючись гарячими сльозами, говорила: «Як би мені придалася хоч мала іскорка вогню, без котрого прийдеться, мабуть, тут, серед великих лісів, померти». З її лица, колись такого гарного, зіштов рум'янець та змінився на смертельну блідість, її гарні очі втратили свій блиск і глибоко запалися, а ціла її постать схудла так, що представляла правдивий образ крайньої нужди.

– О, найдорожча мамо, – сказав Болеслав, заливаючись рясними сльозами, – як виснажено ти тепер виглядаєш! Що з тобою?

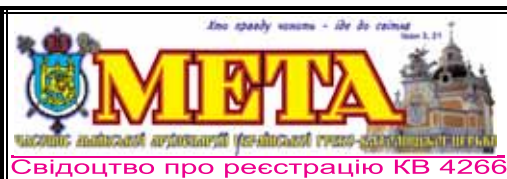
– Любий сину, – відповіла Геновефа слабким голосом, – я є

добрый. Мав би Господь Бог позбавити тебе життя?

– Добре говориш, – відповіла Геновефа, – що Отець наш Небесний не хоче нікому відбрати життя, бо Він сам, яко Бог, є вічний, тому і дав нам життя вічне. Але мушу тобі це наперед пояснити. Подібно, як я скинула стару одіж і вбралась у нову, так Господь Бог візьме від мене це дочасне і повне терпіння життя на землі, а дасть вічне життя в небі. Там ніхто не тремтить від холоду, ніхто не плаче і не має жодної нужди, а є лиш вічне життя. Так як весна є краща і миліша від зими, так небо – від землі.

– Мамо! То і я хочу з тобою вмерти, щоб не залишитися тут між дикими звірами.

– Ні, дороге дитя, – відповіла Геновефа, – ти мусиш ще довго жити чесно і побожно, бо і ти, напевно, прийдеш до неба. А тепер слухай уважно, що тобі скажу. Коли я вже не буду говорити, коли перестану зітхати, коли очі мої заснуть навки і ціле тіло здерев'яніє, залишайся при мені ще три дні. Коли переконаєшся, що я вже не живу, і коли почувеш

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більшедітор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.